

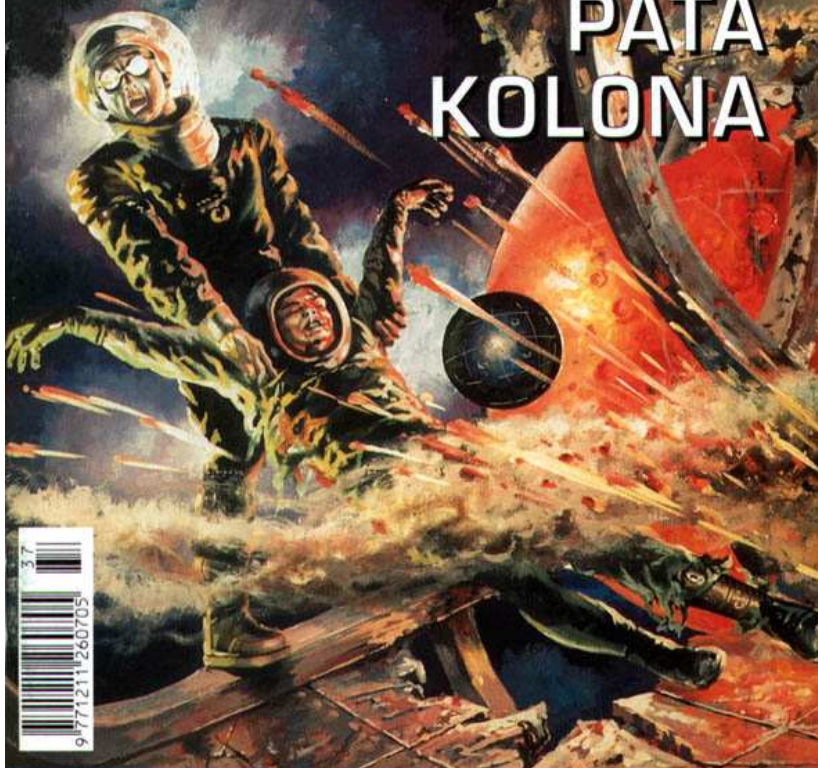
223 37/99

SCI-FI

Kč 22,90

Perry Rhodan

PÁTÁ
KOLONA

VŠICHNI JIM DŮVĚŘUJÍ, ALE ATLAN
MÁ STÁLE POCHYBNOSTI

PERRY RHODAN

◆ 223 ◆

H. G. Ewers

PÁTÁ KOLONA

Přeložil Jan Rada

Většina lidí z roku 2401 vůbec nic netušila o nebezpečí, které jim hrozí ze strany Maahků. Galaktický zápas s nimi proběhl už před deseti tisíci lety a zvítězili v něm Arkonidané. Solární impérium, vytvořené Perrym Rhodanem, sice převzalo vědeckotechnické dědictví Arkonidanů, dosud se však nestřetlo se zátěží, kterou toto dědictví s sebou neslo. Nová expanze Maahků, řízená z Andromedy tajemnými Mistry ostrovů, ohrozila nejen Solární impérium, ale samotné základy galaktické civilizace. Po úspěšném odražení útoku Maahků na transmitterová centra cesty k Andromedě, vyslal šéf pozemské rozvědky Mercant pět mužů, odhodlaných i zemřít, přímo na území Maahků. Maahkové odpověděli na akci protiakcí. Muži, zasvěcení smrti, se vrátili, nebyli to však oni, nýbrž pouze jejich dokonalé kopie, které měly rozvrátit řady strašného nepřítele zevnitř...

I.

Malá kulovitá kosmická loď se řítila prostorem směrem k těžišti trojúhelníku slunců, startovací ploše transmitteru. Major Halgor Sörlund seděl nehybně jako socha u řídicího pultu a upřeně sledoval panoramatickou obrazovku před sebou. Jen prsty občas stiskl některé tlačítko na pultu, ale zdálo se, že ruce žijí vlastním životem, který nijak nesouvisí s nehybnou tváří nad nimi.

Teprve kroky nadporučíka Cola Harpera donutily majora otočit hlavu. Nadporučík gestem pozdravil představeného a vzal si pásku výsledků výpočtů pozitronického mozku.

„Tak už jsi se vyrovnal se svými pochybnostmi, Cole?“ zeptal se major. Nadporučík usedl do křesla navigátora a na okamžik ztratil sebejistý výraz.

„Ne tak docela, Halgore," odpověděl.

„Co bys vlastně chtěl? Dodržujeme kurz na setiny vteřin a časový plán na vteřinu přesně, co se ti nelíbí?"

Nadporučík se podíval na kontrastní obrazovku, obrovské černé stíny na ní bylo snadné identifikovat jako obrysy kosmických lodí, které mířily ke stejnému cíli jako oni. Počet černých lodí šel do stovek.

„Pustili nás se vsí parádou přes centrální transmitter, Halgore," zamumlal ustaraný Harper. „Připadá mí to trochu nákladné projeden Šedesátimetrový člun, jako je nás ALTAI. Kotranov není hloupý"

Mečivý, nepřijemný smích donutil oba důstojníky otočit hlavu „Copak nestojíme za takové náklady, Cole?" zeptal se seržant Hegete Hegha.

„Hraješ o svůj život, Hegete!" připomněl podrážděně Harper.

„Já že hraji o svůj život?" cynicky se rozchechtal seržant. „Pokud vím, tak už jsem zemřel na ústředním kosmodromu Alfy stejně jako vy. Tvoje mrtvola nevypadala moc pěkně, Cole."

Harper zbledl a určitě by řekl něco hodně ostrého, kdyby ho major Sörlund nepředěšel. „Znáš přece Heghu dost dlouho, abys nebral vážné jeho cynismus. Nebo snad pochybuješ o tom, že jsi nadporučík Harper, kterého maršál Mercant

poslal do trpasličí mlhoviny Andro-Alfa? Nebo ty, Hegete, nejsi snad stále tím seržantem ze staré dobré průzkumné lodi 8080? Dokonce kybernetická protéza, která ti nahrazuje levou nohu, reaguje stále se zpožděním."

Seržant se zase hlasitě zasmál, ale teď zněl jeho smích ještě nepřirozeněji a bylo možné vytušit, že jen zastírá strach. „Ale směr našeho myšlení se posunul o sto osmdesát stupňů, kapitáne," řekl najedenou vážně.

Zaduněly kovové schody z prostřední paluby. Už podle těžkých kroků všichni poznali, že přichází atleticky stavěný seržant Imar Arcus. Seržant byl v kosmické výstroji, jen přilbu otevřel.

„Ty hlavy skopové! Odborníci srpohlaví!" vybuchl, když se zastavil před majorem. „Když napodobovali zásahy, tak poškodili natolik výstupní komoru, že tam uniká vzduch pořád to syčí."

„Tak ho nech syčet, přece to nikdo neslyší," posmíval se Hegha.

„Ty do toho nemluv, Hegete!" okřikl ho Arcus. „Ty nemusíš ven, plazit se po plášti a zjišťovat, jestli tenhle krám vůbec vydrží transmisi. Ty si hled..."

„Nechtě toho, očekávám tvé hlášení, Imare," přerušil ho major.

Arcus se zhluboka nadechl, až se zdálo, že se mu zdvojnásobil objem hrudníku. „Vypadá to, že ALTAI stále ještě drží pohromadě," zavrčel.

„„Tak co, vypadá to, nebo opravdu drží?" vyštěkl major

„Takjo, Halgore. ALTAI vydrží. Ještě něco?" nevrle odpověděl seržant.

„Ještě něco?" opět vpadl do hovoru Hegha. „Měl by ses zeptat, Halgore,

jestli vydržíme my!"

„Pokud nás Mercant najde, vydržíme.

Solární impérium neposílá jako agenty do sousedních galaxií žádné padavky, Hegete!" řekl tvrdě major a díval se seržantovi přímo do očí. Ten pohled byl ještě tvrdší než slova.

„Tak žádné padavky, co?" zasyčel vztekle Hegha. „Já ti ale něco řeknu, Halgore. S námi není něco v pořádku. Nemáte někdy divný pocit, necítíte někdy, že dech smrti nás už ovanul, že..."

„Nesmysl!" nenechal ho domluvit Sörlund „Jsme naprosto v pořádku, živí a zdraví, a jsme ti, které vyslal Mercant."

„O tom právě pochybuji," namítl skoro ustrašeně Hegha a ztišil hlas až do šepotu, jako kdyby ho mohl slyšet někdo nepovolaný. „Copak duplikátor nemůže udělat chybu?"

Rozhostilo se ticho. Takovou chybu nikdo nemohl zcela vyloučit a najednou všichni pocítili závan smrti, o kterém mluvil seržant. Tíživé mlčení přerušilo až zabzučení interkomu. Na obrazovce se objevil usměvavý žlutý obličej poručíka

Son-Haa.

„Zpráva od Greka I. Páni agenti budou tak laskaví a zaujmou svá místa. Za třicet vteřin vstoupíte do transmiteru. Nějaké otázky?"

Nikdo neměl otázky. Nebylo o čem mluvit. Všichni se usadili na místa a připoutali se. Přes celou panoramatickou obrazovku už šlehaly pekelné plameny transmitterského centra. Kosmická loď, kterou Terra vyslala jako vyzvednou sondu, byla připravena k návratu. Pět mužů posádky se v ničem nelišilo od těch, které vybral do sebevražedného komanda sám maršál Allan D. Mercant.

Jediná, ale podstatná odlišnost spočívala v tom, že jejich myšlení sloužilo opačným cílům. Duplikátor provedl drobnou změnu jen v jediném sektoru mozku. Ta ovšem stačila, aby se místo pozemských agentů vracela pátá kolona Maahků. Geniální plán se začal uskutečňovat.

2.

ANDROTEST ni se změnil k nepoznání. Nouzová řešení byla viditelná a slyšitelná na každém kroku. Provizorně umístěné žárovky vrhaly bizarní pohyblivé stíny, špatně odrušené náhradní generátory působily nesnesitelný hluk dokonce i na můstku lodi. Izza Kóto proto vůbec neslyšel přicházet velitele a otočil se, až když jeho stín dopadl na pult před ním.

Nadporučík Kóto byl Liailaner v Šesté generaci a byl formován tím specifickým koloniálním světem. Citlivost a tvrdost se v něm podivuhodně snoubily. I jeho zjev, formovaný koloniálními představami o kráse, kontrastoval s plukovníkovým vzhledem. Při náhlém objevení se Kotranova sebou bezděky trhl a okamžitě to komentoval: „Proč na mě tak zíráte, kapitáne? Divíte se, že jsem nervózní? Ale kdo by nebyl v tom hluku a

poskakujícím světle. A navíc ty výpary z chemických procesů spalování!" V modrých očích Kotranova to nebezpečně zablesklo, ale plukovník se ovládl. Dobře věděl, jak citlivý Kóto občas je, a stejně dobře věděl Jak vynikající je matematika a kybernetik. Proto proti svému zvyku začal trpělivě vysvětlovat: „Vy přece víte, Kóto, jak je pro nás důležité, aby nás nezaměřili, v soustavě Horor se to přímo hemží loděmi Maahků. Kdybychom zapnuli jaderné generátory, okamžitě nás objeví. To vám ale přece nemusím vysvětloval."

„Promiňte, kapitáne," omluvil se Kóto, ale vzápětí položil klíčovou otázku. „Vy ale příliš nevěříte na šťastný návrat ALTAIE, že?"

Ta otázka Kotranova zaskočila, i když věděl jak je Kóto vnímavý vůči cizím pocitům. „Vlastně na něj vůbec nevěřím, ale na tom nezáleží. Máme tu vyčkat, to je rozkaz. Co chci od vás vědět, je pouze to, zda analýza pohybů lodí Maahků ukazuje na Čistě obranné cíle v soustavě Horor, nebo lze předpokládat, že se chystají k útoku a mohly by nás objevit při přesunu?"

„Podle mého názoru je to napůl, může to být oboje," řekl kybernetik.

„To mi tak pomůže," zabručel plukovník, ale vtom se ozval bzučák videofonu. Kotranov byl okamžitě zpátky u svého pultu a přístroj zapnul. Dokonce vnitřní, kabelové spojení mělo být omezeno na minimum.

„Transmitter Hororu začíná chrlit další várku obrovských kosmických lodí, pane," hlásil vzrušeně major Le Croix, velitel zaměřovači centrály.

Kotranov zbledl, vzápětí se však škodolibě usmál. „Vyčkejte kulminačního bodu transmise, sestavte diagram průběhu a já ho pak dám zpracovat pozitronikou," poručil majorovi a přerušil spojení.

„Co si myslíte o šancích ALTAIE, Hattingere," zeptal se plukovník prvního lodního důstojníka.

„O šancích bych nemluvil, pane," namítl major Ez Hattinger. „Jestli se major Sörlund a jeho posádka vrátí živí a zdraví, začnu věřit na zázraky."

„Obávám se, že máte pravdu, Hattingere. Přesto nám nezbývá nic jiného, než čekat ve volném prostoru bůhví jak dlouho," uzavřel debatu kapitán.

Poslední slovo však měl přece jen Hattinger. „Moc dlouho ne, pane.

Rozhodně ne tak dlouho, než nás objeví Maahkové," řekl major s krivým úsměvem.

^ A ^

Když se seržant Hegete Hegha probral po transmisi do duté planety Horor a uviděl před sebou panoramatickou obrazovku, polil ho studený pot. ALTAI se řítíl přímo na šedivou skalní stěnu zřetelně se rysující v bledém světle umělého slunce. Stačila sebemenší chyba v zadání a rotační efekt mohl hodit člun na tuto stěnu nebo přímo do umělého slunce. ALTAI neměl tak silné hnací ústrojí, aby takové srážce mohl zabránit.

Seržant pevně sevřel opěradla svého křesla a vyděšeně se podíval na majora

Sörlunda, ale ten se dosud neprohrál. Ještě nekonečnou vteřinu měl dojem, že sřet je nevyhnutelný, potom se v rohu obrazovky objevil tmavý bod, který se rychle zvětšoval, až celá obrazovka ztmavla a Hegha si oddechl. V příštím okamžiku uslyšel ve sluchátkách své přilby, že zhluboka vydechl ještě někdo z posádky, který však vzápětí zaklel. „Tma jako v pekle! Co se to děje, hej!“ pronesl Harperův hlas.

„Hlavu vzhůru, Cole, satanova babička se na tebe těší, tak koukej udělat dobrý dojem,“ rozmarně mu odpověděl rozveselený seržant.

„Ty sadisto!“ zasténal Harper. „Jsem celý zpřelámaný. Kde to jsme, v centrální šachtě Hororu? Ostatní jsou ještě v limbu?“

„Jen klid a moc se nehýbej,“ chlácholil ho Hegha. „Po Šoku z transmise se to nemá, to přece víš. Žádné prudké pohyby“

„Nezapomněl jsi náhodou nato, že jakmile se vynoříme z Šachty, tak Grek I nás nejspíš nechá ostřetovat, ty vtipálku?“ zavrčel Harper.

Hegha se zasmál, ale vzápětí mu smích zmrzl na rtech, protože v příští vteřině se ALTAI vyhoupl z neproniknutelné tmy šachty do jasného světla tří sluncí soustavy Horor, na okamžik se na obrazovce mihly obrysy energetického komplexu na jižním pólu a potom člen opět obklopila tma. Tentokrát to ovšem nebyla tma Šachty, ale tma nekonečného mezgalaktického prostoru.

Do ticha zaskřípalo zvedající se opěradlo velitelova křesla. Major Sörlund se posadil, odložil přilbu a opatrně nasál vzduch. „Vydýchaný. Recyklátor vzduchu musel dostat co proto při nějakém zásahu,“ zamumlal.

„Ty jsi vzhůru, Halgore?“ podivil se seržant. „Myslel jsem...“

„Co sis myslel? Že se přidám k vašemu tlachání?“ přerušil ho velitel. „Je na čase, abys přestal žvanit a dal se do práce. Jsme uprostřed flotily Maahků a nemáli mít Kotranov podezření, Grek I musí za pár vteřin dát na nás povel k palbě. Musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom se co nejrychleji dostali do lineárního prostoru.“

„Můj Bože!“ vydechl zděšeně Harper. „Co když to naše stroje nezvládnou dost rychle?“

Major se nenamáhal s odpovědí, zapnul poplachovou sirénu, aby upozornil na nebezpečí Son-Haa a Imara Arcuse a jediným pohybem posunul řadicí páku na doraz. Člun se roztřásl, když impulsní motory rázem naskočily, několik poškozených plátů z vnějšího pláště se uvolnilo. Jedna z půldruhého kilometru dlouhých a pět set metrů širokých lodí Maahků se oddělila od flotily a jala se člun pronásledovat.

„Grek I,“ vydechl Hegha, který sledoval napjatě obrazovku.

Velitel strážní flotily Maahků v soustavě Horor vypadal ve svém těžkém

kosmickém skafandru jako orangutan v rytířské zbroji, jenže bez hlavy. Ten dojem byl ovšem mylný. Ohebná přilba, posazená na ramenech, kryla hlavu tvaru měsíčního srpku, která navazovala na půldruhého metru široká ramena. Na vyduť srpku byly posazeny Čtyři oči, které viděly dopředu i dozadu. Nyní se pohled velitele soustředil na obrazovku.

Uprostřed obrazovky, v centru zaměřovacího kříže, se pohybovala drobná kulatá loď cizinců, kteří si říkali Pozemšťané. Zaměřovací automat ji nenechal uniknout z vražedného kříže. Grek I zřetelně viděl četné prohlubně na vnějším plášti, připomínající krátery, stopy zásahů a průstřelů.

Grek I byl spokojen. Tajná služba odvedla dobrou práci, loď Pozemšťanů vypadala zcela autenticky, jakoby přestála těžké boje. Šlo už jen o to, doplnit tento obraz o přesvědčivou ukázkou pronásledování uprchlíků.

Grek I zvedl paži a stiskl knoflík před sebou. Náčelník takticko-strategické služby se přihlásil okamžitě.

„Kdy lze počítat s vnořením ALTAIE do lineárního prostoru?“ zeptal se Grek I, vyslechl bleskurychlou odpověď a přerušil spojení. Byl zřejmě spokojen.

Potom navázal spojení s velitelem palebných postavení na lodi. „Na můj povel zahájíte palbu ze všech zbraní. Ovšem tak, že ALTAI dostane jen dva zásahy a to na určená místa,“ rozkázal.

Grek I, jako všichni Maahkové, vlastně neznal city a vůči „dublům,, jak v tajné službě říkali vytvořeným dvojníkům pozemských agentů, necítil vůbec nic. Šlo mu pouze o splnění úkolu. Ostřelování ALTAIE bylo poslední, co mohl udělat. ' Ostatní už záviselo na bezvadném fungování pozemských tajných služeb. Někde tady blízko na ně musela čekat nesrovnatelně výkonnější pozemská kosmická loď, která je dopraví na jejich základnu, jinak byl ALTAI ztracen, protože vlastními silami se do pozemského operačního prostoru dostat nemohl. Potom by celá akce byla zbytečná, ale Grek I byl přesvědčen, že akce vyjde! Spoléhal na výkonnost pozemských tajných služeb.

Vlajková loď Maahků doháněla ALTAI . a Grek I opět znehybněl. S rukama svěřenýma až ke kolenům mohl působit dojmem nějakého primitiva, ale primitivem rozhodně nebyl, ba naopak, byl mimořádně inteligentní. Jeho intelekt však nebyl vyvažován citem. V mnoha situacích to byla výhoda, ale nikoliv vždycky. Čirá logika mohla vést i k výsledkům, osudným pro samotné Maahky. Grek I o tom neuvažoval. Plnil rozkazy Mistrů ostrovů, protože spojenectví s nimi přinášelo v tuto chvíli Maahkům prospěch. Pronikavý akustický signál vyvedl kapitána ze stavu zdánlivé letargie. „Palte!“

Ve zlomku vteřiny z lodi vylétl deset žhavých, svítících paprsků směrem k unikající kulovité lodi, pouze dva

z nich však zasáhly cíl. Ochranný štít ALTAIE byl proražen a na terkonitovém plášti se objevily dvě žhavé skvrny. Zásahy vychýlily člun z určeného kurzu.

Grek I soustředěně pozoroval účinky první salvy. Zásahy byly umístěny bezchybně na předem určená místa, ale Grek I byl přesto neklidný.

Pochyboval, že ta malá a poškozená loď dokáže provést manévry, nezbytné pro vnoření do lineárního prostoru. Kdyby ne, tak akce bude zmatena už v této fázi...

Brzy se přesvědčil, že jeho obavy byly zbytečné. ALTAI zmizel...

„Všechny stíhací oddíly ať se zaměří na stopu pozemské lodi," pronesl do mikrofonu superrychlého spojení, v němž se signál pohyboval nadsvětelnou rychlostí. „Propojte automatiku řízení na zaměřovače."

Vzápětí dostal hlášení, že stopa je zachycena a nařídil přechod do lineárního prostoru. Nezbyvalo než doufat, že také pronásledování dosáhnou svého cíle. Grek I byl naprosto klidný, protože to už nezáleželo na něm.

Neklid zahnal Kotranova k zaměřovačům. Major Le Croix se nenechal vyrušit jeho vpádem, byl plně soustředěn na údaje přístrojů, obrazovky před sebou, elektronické diagramy, které dostával skoro každou minutu, souhrnu svého týmu. Kotranov ho také nerušil, jen mu nahlédl přes rameno.

Zajímaly ho především údaje nejnovějšího přístroje, který byl v současné době nejpřísněji střeženým tajemstvím solárního loďstva. Byl do mikro vyhledav ač objektů, sestrojený Siganci, nejmenšími niezi národy, vzešlými z potomků prvních pozemských kolonistů na stěží obyvatelných světech. Jen tito pidimužáci byli schopni sestrojít přístroj tak jemný, který dokázal zachytit sotva slyšitelné a zesílit je na míru obvyklých elektronických „sít,, zachycujících a zaměřujících zdroje běžného provozu. Zázračný přístroj však dosud nezachytil toužebně očekávané signály ALTAIE.

Strukturní analyzátor však právě chrлил další dávku pro laika naprosto nesrozumitelných kódů a Le Croix napjatě sledoval přicházející informace. Teprve když podivná zpráva doběhla, se major na okamžik uvolnil a Kotranov využil této chvilky oddechu. „Od Sörlundovy skupiny stále nic, co, majore?"

Le Croix sebou trhl, zřejmě si teprve teď uvědomil kapitánovu přítomnost. „Nic, pane. Ale transmitter stále chrlí do soustavy Horor těžké a supertěžké lodi Maahků. Příliš to připomíná soustředování sil pro vpád," konstatoval major.

„V/padají jako roj podrážděných vos," poopravil majorův názor Kotranov. „Doufám, že je podráždil ALTAI. Potom by byla šance, že ho objevíme dřív, než oni objeví nás. Moc dlouho to trvat nemůže."

Pronikavý zvukový signál připoutal majorovu pozornost k vedlejšímu pultu.

Le Croix náhle zbledl a chvějící se rukou podával kapitánovi právě vytištěný diagram. Plukovník ho přelétl očima.

„Ale to je přece ALTAI!“ vykřikl Kotranov. „Hmota odpovídá asi šedesátimetrovému člunu.“

„Bohužel si tím nejsem jist,“ nejistě oponoval major. „Tento údaj jsme dostali v sérii se stovkami dalších o lodích mnohem větších. Může jít o chybu.“

„Kašlu na to!“ zvolal plukovník a okamžitě se spojil s velitelským stanovištěm. „Hattingere, okamžitě vyhlase poplach prvního stupně. Je víc než pravděpodobné, že ALTAI právě vstoupil transmitterem do soustavy Horor!“

Kotranov nečekal na odpověď a řítil se ke dveřím. Už ve dveřích zavolal přes rameno: „Jakmile zaznamenáte vstup ALTAIE do lineárního prostoru, okamžitě mi to hlase, majore!“

„Pokud to opravdu ALTAI je,“ zamumlal major. „Jestli ano, tak nás potěš pánbůh, potáhne za sebou celý chvost lodí Maahků.“

3.

„Čtyři světelné roky po přímce k transmitteru Twin,“ řekl Harper.

„Co z toho, je tam snad prázdné místo v prázdném prostoru?“ posměšně se zeptal Hegha.

„Drž hubu a starej se o spojení,“ nezvykle ostře ho přerušil Sörlund. „Jakmile se vynoříme z lineárního prostoru musíš odvyšlat naše kódy.“

Hegha se neochotně vytratil a bylo slyšet jak pomalu sestupuje po schodech.

„Neměl bych mu jednu vrazit?“ zeptal se Harper.

„Nech ho být, každý člověk se brání strachu po svém,“ řekl major.

„Člověk? Slyšel jsem dobře?“ ozval se opět Hegha, který nečekaně znovu strčil hlavu do dveří. Na odpověď však raději nečekal a tentokrát seběhl po schodech mnohem rychleji. Měl opravdu co dělat, aby připravil spojení.

Halgor Sörlund se zachvěl. Cíle mu stanovili Maahkové, a on jim skutečně podřizoval veškeré své jednání, ale to nic neměnilo na tom, že cítil jako člověk. Bylo to součástí plánu tajné služby Maahků. Rychle se však vzpamatoval a opět položil ruce na řídicí pult.

„Chceš se už vrátit do Einsteinova prostoru?“ zeptal se znepokojeně Cole Harper. „Jsme sotva světelný měsíc od Hororu a místo setkání je...“

„To je taktika!“ skočil mu do řeči major. „Co by si tak o nás pomysleli na ANDROTESTU m, kdybychom letěli rovnou na určené místo a přivedli v závěsu za sebou celou nepřátelskou flotilu, no? Proto to také neuděláme.“ V příští vteřině přitáhl k sobě páku konvertoru, který zajišťoval přechod do a z lineárního prostoru a zároveň křikl do mikrofonu interkomu: „Spust' to, Hegho!“

Sotva ten rozkaz pronesl, objevily se na obrazovce, pokrývající prostor za zádi člunu dva shluky černých stínů a současně a kolem ALTAIE se

vytvořil ohnivý kruh, který se rychle zužoval. ALTAI se začal zmítat jako v energetické bouři, světla na můstku blikala, pojistky praskaly a odněkud se valil kouř.

„Imare, proč neopětujeme palbu?“ zařval Sörlund do mikrofonu.

„Hned, Halgore,“ ozval se vyděšený seržant. „Zpětný výboj mi propálil skafandr, ale už to spustím. Na mušce je Grek I.“

Vtom byl ALTAI prudce odhozen z kurzu, nebyl to už ojedinělý zásah, ale působil Bení salvy z děl nejtěžšího kalibru, skutečná energetická smršť.

Zároveň však z ALTAIE vytryskl namodralý zářící proud energie, který zasáhl ochranný štít jednoho z těch hrozivých tmavých stínů na obrazovce.

Major vyčkal, dokud neviděl ochranný štít v plamenech, a potom vydal další rozkaz: „Palbu zastavit, Imare! Vnoříme se do lineárního prostoru a uvidíme, třeba se nám je podaří setřást. Tady je trochu moc horko.“

Vytí poplachových sirén přerušilo až nepřírozené ticho panující na ANDROTESTU III, celá loď najednou ožila, lidé se hnali chodbami k antigravitačním výtahům a zaujímalí svá stanoviště. Tento ruch však vzápětí ustal. Posádka byla na svých místech v očekávání dalších rozkazů. Atomové generátory však ještě nebyly spuštěny. Loď se znovu ponořila do ticha.

Ke Kotranovovi přistoupil hlavní inženýr lodi, major Tong-Jaho.

„Co je?“ netrpělivě se ho zeptal kapitán, aniž by spustil oči z přístrojů.

Kapitán znal inženýra opravdu dobře: Tong-Jaho mu pomáhal už při prvním letu do mezigataktického prostoru na ANDROTESTU I, přestál s ním všechny zkoušky, které potkaly smolný ANDROTEST U, zůstal s ním i na ANDROTESTU III. Ta otázka byla zbytečná a Kotranov také okamžitě pokračoval: „Já vím. Samozřejmě chcete spustit generátory...“

„Tak mohu, pane?“ vyhrkl inženýr a tvář se mu rozzářila.

„Ne, majore,“ řekl plukovník a otočil se k inženýrovi. „Je mi líto, ale dokud tu ALTAI nebude, nesmíme riskovat prozrazení. Kdyby nás zaměřili, byla celá Sörlundova mise zbytečná. Flotila Maahků by nás snadno zničila.“

„Pokud nezničí dřív je,“* poznamenal suše Hattinger. „Mají Maahky v patách a ti se jich drží jako klíšťata.“

Kotranov se otočil k obrazovce speciálního detektoru a zřetelně viděl ALTAI

zmítat se v energetické bouři nepřátelské palby.

„Teď to dostali!“ vykřikl zoufale Hattinger, ale vzápětí se opravil. „Ne Ještě ne. Mají neuvěřitelné štěstí. A teď střílí oni. Pěkná blbost! S jejich výzbrojí nemohou prorazit ochranné štíty Maahků, musí zpátky do meziprostoru. No konečně!“

Hattinger byl celý zpocený napětím, ale jeho obličej zářil. ALTAI konečně učinil to, co se mu celou dobu snažil vnuknout, ale Tong-Jaha to nenadchlo.

„Proč Sörlund i v meziprostoru letí po přímce, není divu, že mu jsou Maahkové v patách," poznamenal skepticky.

„Já bych nejednal jinak," hájil ho Hattinger. „Stanovil bych kurz, a pak bych náhle skočil do normálu, a zase se vrátil zpět. Pozitronika Maahků má co dělat, aby zpracovala ta nelogická vybočení a Sörlund získává náskok."

„Rád bych věřil, zeje tak prohnaný a že mu to vyjde," poznamenal pochybovačně Tong-Jaho.

„Sörlund je prohnanější než si myslíte," prohlásil Hattinger. „Ne nadarmo sloužil na výzkumné lodi. Odtud si také přivezl Medúzin mor."

„Medúzin mor!" zvolal překvapeně Tong-Jaho. „Myslíte tu nemoc z ozáření? Můj Bože, taje přece nevyléčitelná!"

„Bohužel," souhlasil Hattinger. „Dosud neznáme její původ, víme jen, že jím trpí posádky lodí, které byly dlouho vystaveny kosmickému záření v oblasti centra galaxie. Nemoc se také z počátku nijak neprojevuje, ale atomy v organismu obětí se postupně proměňují a vytvářejí krystalická uskupení s jistou frekvencí záření. V konečné fázi celé tělo ztuhne a nastává smrt. Celá posádka ALTAIE tu nemoc má. Říká se, že Mercant záměrně vyslal agenty, kterým už moc života nezbývalo."

„Příšerné!" vykřikl Tong-Jaho. „Poslat tam umírající!"

„Jejich nemoc to neovlivnilo," zamumlal Kotranov.

„Co jsem říkal!" radostně vpadl do této diskuse Hattinger. „Sörlund v meziprostoru opisuje křivku, kdežto Maahkové se vrátili na jeho původní kurz a jsou zřejmě zmateni. Jejich zaměřovači ALTAI teprve hledají, a to mají výborné přístroje, to se jim musí nechat. Uniká jim."

„Zachytili jsme kódové signály ALTAIE na určené vlně," ohlásili vtom ze zaměřovači ústředny.

„Děkuji," odpověděl Kotranov. „Uvolněte linku, chci mluvit se spojaři." Hattinger si všiml, že kapitán je nerovnějnější, než by čekal. Zřejmě ho únik ALTAIE rozrušil víc, než zatím dal najevo.

„Zde nadporučík Plagge," ohlásil se velitel spojařů. „Dešifrovali jsme kód. Podle dohody vysílají datum první Rhodanovy cesty na měsíc třikrát po sobě. Přesně jak to mělo být."

„Výborně!" zvolal Kotranov. „Nevěřil jsem, že to dokáží..."

„Ale signál je mnohem silnější, než ze slabé vysílačky v Heghově protéze, kterou se měli ohlásit podle plánu," dodal nadporučík.

Kotranov zbledl a prudce se obrátil k Hattingerovi: „Co na to řeknete, majore. Něco tu nehraje, nemyslíte?"

Hattinger však pouze pokrčil rameny:

„Co se vám nezdá, pane? Vysílačka v protéze se mohla poškodit a oni mají k dispozici vysílačku ALTAIE."

„Dobrá, později se na to Sörlunda zeptáme," řekl po chvíli přemýšlení

Kotranov, ale zřejmě mu tato zdánlivá maličkost stále vrtala hlavou

^ A ^

Heghovi po čele stékaly potůčky potu. Měl nejtěžší úkol z celé posádky ALTAIE: měl propočíst optimální kurz ALTAIE s ohledem na možné reakce pronásledovatelů tak, aby se v pořádku dostali k pozici ANDROTESTU III, aniž by již beztak poškozený člun byl zničen a ANDROTEST III měl čas i s nimi uniknout.

„Jak jsi s tím daleko, Hegete?“ zeptal se netrpělivě Harper.

„Jak s tím mám být hotov, když výchozí údaje se mění každou minutu?“ vztekle odsekl Hegha.

„Musíš počítat rychleji!“ odpověděl mu stejným tónem Harper.

„Nebo by Halgor mohl letět pomaleji!“ usadil ho Hegha. Ve skutečnosti mu o to nešlo, od počátku měl dojem, že s ním něco není v pořádku.

Molekulární duplikátor nezachytil cosi podstatného z jeho „originálu,,“, ten dojem měl už při setkání s „originálem,,“. Už od té chvíle se však marně snažil objevit tajemství „originálu,,“, které postrádal. Byly tu však Čtyři další „kopie,,“. Byly na tom stejně? To nevěděl, o tom se nemluvalo.

Člun se otrásl v další smršti výbuchů, ale výstupní zařízení pozitroniky dál tisklo odpověď na zadanou otázku. Konečně zvukový signál oznámil konec a Hegha utrlh plastický pásek a podal ho Harperovi. „Tady máš ten svůj kurz, teď je to na tobě,“ zamumlal se znatelnou úlevou.

Harper se zabral do nastavování nového kurzu, ale nový prudký otřes mu práci znemožnil a Hegha, který se po dokončení práce na okamžik postavil, aby se protáhl, byl vržen do kouta a těsně vedlo něho se otevřel kráter.

Roztavené kovoplasty vybublávaly z podlahy jako rodící se sopka, poplachové sirény ječely, odněkud byl slyšet praskot. Hegha se zvedl a oběma rukama si chránil oči před plameny, které vyšlehly z podlahy, a začal couvat, dokud nenarazil na Harperovo křeslo.

Polovina můstku už byla v plamenech. Hegha propadl panice. Stále pozpátku zacouval ke schodům do mezipatra. Ovládala ho jediná myšlenka: pryč z toho ohnivého pekla!

Najednou strnul. Oči mu lezly z důlků, když spatřil, že Harper a Sörlund sedí u svých přístrojů a dokončují svou práci, ačkoliv oděvy na zádech jim už doutnají. *Cožpak necítí, že se jich zmocňují žhavé ruce smrti? Proč nefungují automatické hasící přístroje?* napadlo ho vzápětí. Anáhle si uvědomil, že je pouze na něm, zda zachrání kamarády a také celý ALTAI. Rozhodl se okamžitě, rázným pohybem zaklapl přílbu ochranného oděvu a vrhl se do plamenů. Jen bezděčný výkřik prozrazoval, jakou smrtelnou hrůzu cítil, když se k tomu rozhodl.

Pekelné vedro mu bralo dech. Cesta z jednoho konce můstku na druhý se zdála nekonečná. Cítil štiplavý kouř, i když to by v ochranném oděvu neměl. Něco nebylo v pořádku, ale on dorazil ke svému cíli. Omdlával, ale s

vypětím všech sil stiskl červenou páku hasicí aparatury, která měla fungovat automaticky a selhala. Potom upadl do bezvědomí.

Hegha se probral na lůžku a chtěl vstát, ale poručík Son-Hao ho zatlačil zpátky;

Hegha se naštval. Tak zle mu zase nebylo, aby musel ležet, ale přít se nechtěl. Raději se rozhlédl po místku, k tomu mu stačilo pootočit hlavu. Oheň napáchal mnohem méně škod než očekával i když nebyly zanedbatelné.

„Děkuji ti, Hegho, upřímně ti děkuji,“ řekl Sörlund.

Seržant se zašklebil. „Vlastně o nic nejde. Duplikátor nás má v paměti a kdyby něco, tak nás může obnovit v té podobě, jak jsme byli před startem.“ Sörlund se zarazil. „Kopie duplikátu? Nevím, jestli je to vůbec možné, Hegete. Kdyby ano, tak na to raději rezignuji,“ řekl po chvíli.

„Tak rezignuješ?“ zeptal se sarkasticky Hegha a rozchechtal se. „Jenže to budeš po smrti a nikdo se tě nebude ptát. Budeš k tomu moci něco říci teprve až tě duplikátor vzkřísí. No ne?“

Sörlund se raději vrátil ke své práci, ale Son-Hao se také zasmál a řekl: „Pochybují, že by jim někdo stál za to, aby ho věčně udržovali naživu.“

„Proč ne, Hao?“ namítl Hegha.

„Už proto, že když teď nesplníme svůj úkol, na ANDROTESTU III zaregistrují naši smrt a to by už nemělo smysl začínat akci nanovo. Už by pochopili, že jsme dvojníci a byli bychom k ničemu,“ vysvětlil poručík.

„Vypadá to logicky, Hao, ale není to tak. Pokud se Maahkúm podaří přehodit impulsní výhybku na Kabalo, rozmyslí si, aby nás postříleli,“ oponoval Hegha.

„To není jisté,“ trval na svém Son-Hao. „Stačí se podívat na chudáka Imara. Stačí, když otočíš hlavu doleva.“

Hegha uposlechl a zděsil se. Vedle něj na sklopeném sedadle ležel seržant Imar Arcus, zabalený do průhledné fólie. Měl zavřené oči, ale dýchal, pravou paži měl obalenou bioplasmatickým obvazem. Popáleniny však byly vidět: na několika místech byta umělá kůže spálena a bylo vidět rudé maso.

„Musel jsem ho z jeho ochranného oděvu doslova vyříznout, naštěstí byl v bezvědomí,“ řekl poručík. „Tady to všechno hořelo a já se nemohl dostat ke skřínce s léky. Tu bolest by sotva vydržel, být při vědomí...“

„Já žádnou bolest necítím, ale nedokážu pohnout nohama,“ řekl zaražený Hegha. „Dal jsi mi nějakou injekci?“

„Žádný strach,“ uklidňoval ho Son-Hao. „Budeš běhat jako dřív, pokud to ovšem všichni nějak přežijeme.“

„Mně nejde o medaili v maratónském běhu, Soně. Musíme se postarat o to,

aby už se žádné maratónské běhy nekonaly aby Pozemšťané už nebyli!" prohlásil nenávislně Hegha. Son-Haa to nepřekvapilo, protože také jeho cílem bylo otevřít cestu Maahkům do galaxie, obývané Pozemšťany.

Z tváře plukovníka Pavla Kotranova se jako obvykle nedalo nic vyčíst. Mlčky pozoroval obrazovku, i když věděl, že devětačtyřicet mužů dychtivě čeká na jeho rozkazy. Byl však přesvědčen, že je třeba ještě vyčkat. Naposledy ALTAI navázal spojení rádiem a velitel sdělil, že předchozí zprávy byly vyslány kódovanou lodní vysílačkou. To rozptýlilo poslední Kotranovovy pochybnosti o identitě Mercantových agentů. Nezmenšilo to však jeho obavy o osud stíhaného člunu. Nešlo mu ani tak o cenné informace, které tito agenti při naseli, jako prostě o životy lidí. V této chvíli úplně zapomněl na to, že tito lidé byli tak jako tak odsouzeni k smrti svou nevyléčitelnou nemocí. Viděl jen, že při každém návratu do normálního prostoru jsou na člunu vidět stopy dalších zásahů a toužil těm mužům pomoci, zachránit je. Věděl však, že poskytnout jim účinnou pomoc může jen v případě, že co nejdéle zůstane nezpůsobován. Jen tak je potom může zachránit. Bylo však těžké zůstat nezáčastným pozorovatelem.

Hattinger vztekle vykřikl, Kotranov jen ještě pevněji stiskl rty. ALTAI se právě opět vynořil z meziprostom, ale jeho náskok se znatelně zmenšil. Jako smečka hladových vlků se za ním hnaly Černé lodě Maahků. Na obrazovce bylo jasně vidět, že několik jejich energetických střel opět zasáhlo prchající Člun Terkonitový plášť ALTAIE se rozžhavil do bělá. Výbuchy na několika místech vylomily kusy pláště a zřejmě je vmáčkly dovnitř člunu.

„Jak dlouho ještě budeme čekat?“ zvolal pobouřeně Hattinger. „Musíme jim letět vstříc. Okamžitě!“

„Ne!“ řekl pevně Kotranov, i když by to rád udělal. Dostanou je dřív, než se k nim dostaneme, musí se ještě jednou ztratit v meziprostoru, jinak jsou ztraceni a my jim nemůžeme pomoci, opakoval si v duchu, aby odolal pokušení dát povel ke startu.

Stalo se. Další zásah vychýlil ALTAI z kurzu, ale Člun vzápětí přešel do lineárního prostoru a ztratil se z obrazovky. Hattinger začal něco horečnatě počítat na svých přístrojích. Kotranov věděl, o co jde. Major se pokoušel vypočítat pravděpodobný bod návratu ALTAIE do normálního prostoru. Plukovník se neradostně pousmál. Bylo mu jasné, že ALTAI má jedinou možnost, vynořit se co nejbližší ANDROTESTU III. Další možnost úniku z normálního prostoru už mít nebude, vždyť už v této chvíli to byl spis vrak. Kotranov pochyboval, že by Kalupův konvertor ještě vůbec fungoval. Ostatně na přemýšlení mu zbyl jen zlomek vteřiny. Hattinger ještě nestačil dokončit výpočty, když Kotranov už zapnul videofon a spojil se se strojním úsekem:

„Kapitán hlavnímu inženýrovi. Spusťte motory, instalujte vodící pole.“ Major Tong-Jaho netrpělivě čekal na tento rozkaz a reagoval okamžitě. Na řídicím pultě před Kotranovem se okamžitě rozsvítily zeleným světlem všechny kontrolky a celá loď se náhle rozhučela prací strojů. Kotranov vypnul videofon a zapnul interkom. Omezení provozu už byla zbytečná. „Nadporučík Tsuka!“ velel plukovník. „Záchranné komando do výstupní komory A. Připravte záchrannou operaci nejvyššího stupně nebezpečnosti. Napojte vakuový tunel na kyslík. Konec. Nadporučík Ngudru! Budete uskutečňovat palebné krytí záchranné operace, nečekejte na rozkazy, reagujte na situaci. Mac Ishotte! Připravte stíhací letku k okamžitému startu pro útok na Maahky. Doktore Rabonewe! Připravte vše k okamžitému ošetření pěti zcela vyčerpaných a pravděpodobně těžce raněných lidí!“ Kotranov vypnul interkom, ale jeho rty se stále pohybovaly. „Rychle! No tak, rychle. ALTAI!“ šeptal plukovník. A ALTAI se opět vynořil z lineárního prostoru, ale vypadal už jen jako hořící troska...

Nadporučík Tsuka naposledy přelétl očima radu mužů a robotů ze záchranného komanda, odhodil z čela nepoddajné vlasy a nasadil si přilbu. Podlaha pod jeho nohama už začínala vibrovat. Tsukovy tmavé oči hořely vnitřním napětím a vysedlé lícní kosti byly ještě patrnější než obvykle. Tsuka měl bohaté zkušenosti se záchranou kosmických lodí a proto si dovedl lépe než kdo jiný představit nebezpečí, která na komando čekala. Poslední zpráva od velitele uváděla, že ALTAI hoří. Záchrana raněných z hořícího vaku byla sama o sobě nebezpečná, natož když ji budou muset uskutečnit v prudké nepřátelské palbě. V hloubi duše Tsuka posádce ALTAIE nedával žádnou šanci a také vlastní vyhlídky viděl černě. „Nadporučík Tsuka!“ uslyšel vtom plukovníkův hlas ve sluchátkách. „Uskutečňujeme přibližovací manévry. Na můj rozkaz provedete výsadek na ALTAI. Proniknete okamžitě na můstek a vyhnete se strojně. Zaznamenali jsme výbuchy v motorové části.“ *To nám ještě chybělo*, pomyslel si Tsuka, nahlas však řekl pouze: „Ano, pane!“ Potom vydal příslušné rozkazy mužstvu. Jeho hlas zněl pevně, byl však mrtvolně bledý a každá vteřina se mu zdála věčností. Jen s velkým úsilím se donutil nedívat se stále na hodinky. Bezděčně vzpomínal na všechny nepředvídané katastrofy, které zažil při letech ANDROTESTU I a II a říkal si, že to by snad už mohlo stačit. Z trudných myšlenek ho opět vyrušil plukovníkův hlas. Tentokrát velitel řekl jediné slovo: „Ted!“ Nyní šlo skutečně o zlomky vteřin. Dosud nehybné komando se v okamžiku proměnilo v nesmírně výkonný Stroj, v němž lidé, roboti a přístroje

dokonale spolupracovali. Vrata výstupní komory se otevřela do volného prostoru a komoru zaplavilo oslepující světlo. To už muži začali plnit vakuový tunel kyslíkem a z hromady vrstevnaté umělé kůže se náhle stávala roura, která vystřelila otevřeným koncem do prostoru. Tsuka dálkově ovládal čtyři roboty, kteří směřovali konec tunelu k ALTAI. V další vteřině se sám katapultoval do prostoru ke skupině robotů.

Překvapilo ho, že nikde neviděl loď Maahkú. Neměl čas o tom uvažovat. Na místě řídil operaci robotů pro napojení přechodového tunelu. Další výbuch někde v nitru člunu ho donutil změnit místo napojení. Drahocenné vteřiny plynuly a Tsuka nevěděl, zda napojení přímo na vrchní kopuli člunu přinese výsledek. Výtahová šachta mohla být blokována troskami. Musel však riskovat.

Díky magnetickým botám se zachytil na kopuli a ohlédl se.

Neproniknutelná tma mezihvězdného prostoru zakrývala dokonce blízký ANDROTEST ni. Jen plameny z ALTAIE vrhaly odlesky na jeho plást Tsuka dal povel připraveným robotům, aby kupoli prořizli a zavedli tunel do otvoru. Jeho lidé pak museli použít bočních vstupních komor tunelu. Sám šel jako první. Analyzátor plynů mu dosvědčil, že kyslík a dusík jsou smíchány v náležitém poměru a tlakoměr ukazoval dostatečný tlak v tunelu. Jeho muži ho mohli následovat. Objevovali se v tunelu jeden po druhém vzhledem k omezené kapacitě vstupní komory. Všichni ještě nebyli uvnitř, když roboti hlásili dokončení napojení tunelu. Všechno šlo ráz na ráz. Přístroje potvrdily hlášení robotů a analyzátor vzduchu doložil, že složení vzduchu v tunelu se neliší od složení vzduchu v ALTAI. Další etapa záchranné operace mohla začít.

„V pořádku, záchranné vaky!“ zavelel nadporučík a současně otevřel průchod z tunelu do člunu. Pět mužů se záchrannými vaky mu už stálo za zády. Měli co dělat, aby se udrželi na nohou. Na okamžik tunelem prolétl víchř, když se vyrovnával tlak vzduchu mezi tunelem a člunem, vzápětí však pominul.

Horní, šesté podlaží Člunu vypadalo nepoškozené, ale gravitační šachtou prosvítaly odlesky plamenů zdola. Šachta nefungovala. Na to však Tsuka a jeho muži byli připraveni. Nemuseli však své přístroje ani použít.

Generátory, které vytvářely umělou tíž, byli zřejmě také zničeny a ve člunu byl stav beztlíže. Sestup to usnadňovalo, ale práce komplikovalo.

Na první vážnou překážku narazili na úrovni ústředí řízení palby. Šachta tu byla zatarasena doutnajícími troskami. Tsuka musel použít desintegrační nůžky, aby se mohli dostat do ústředí. V místnosti nikdo nebyl, ale také cesta k dalším dvěma šachtám byla zatarasena hromadami doutnajících trosek. Nezbývalo, než se vrátit do kopule a pokusit se sešplhat po ochranné mříži nákladní Šachty.

Bez větších obtíží se dostali do lodní observatoře na pátém podlaží. Nikoho tam nenašli, ale vzhled observatoře Tsuku zaskočil. Místnost byla natolik neobvyklá, jako by byla zařízení pro jiné bytosti, než jsou lidé. Naštěstí si vzpomněl, že na ALTAI byla zařízení kabina pro zajaté Maahky.

„Dát!“ rozkázal Tsuka, zde nebylo co hledat.

Prostřední podlaží, kde se nacházelo také velitelství, zářilo jasnou červení plamenů, stěny se tavily v žáru a roztavené plasty po nich tekly proudem. Kdesi dál, kam nedohlédli, něco vybuchlo právě když se sem dostali. Projít tím peklem se nedalo. Tsuka zapnul svůj raketový motorek a vznesl se ke stropu, kde se nacházela pancéřovaná skořepina, chránící srdce člunu. Vchod byl pochopitelně vzduchotěsně uzavřen. Roboti, kteří by mohli profezovat vchod, tu ještě nebyli a Tsuka musel opět sáhnout ke svým nůžkám.

Působilo to jako smluvené znamení. Sotva se jich dotkl, zarachotil nejmohutnější výbuch, který zde zažili, a z podlahy pod ním vytryskl proud ohně. „Zpátky! Impulsní motory...”

Byla to poslední nadporučíkova slova, která kdy vyslovil. Ve zlomku vteřiny ho pohltil ohnivý orkán...

4.

Velitel Grek I svými zadními očima sledoval čas. Byl spokojen. Uplynula už dost dlouhá doba od chvíle, kdy energetické emise prozradily polohu pozemské záchranné lodi a všechno stále probíhalo podle plánu. V Čele pronásledovatelů záměrně minul kritické místo. Bylo na čase se vrátit ve zdánlivém zmatku po opožděném zaměření nepřítele. Muselo to působit věrohodně a Grek I byl přesvědčen, že to tak působit bude, když se neo-
pozdí příliš, ale jen na dobu nezbytně nutnou k záchraně posádky ALTAIE. Tajná služba myslela na všechno a tu dobu propočítala přesně na vteřiny.

Propočtený čas uplynul a bylo třeba zaútočit. Na obrazovce před sebou jasně viděl hořící vrak a blízko něj nezřetelné obrysy záchranné lodi.

Další výbuch naALTAI utrhl skoro třetinu lodi a vrhl ji do prostoru jako novou zářivou kometu. To bylo zlé, ale Grek I doufal, že člun nebude totálně zničen před dokončením záchranné operace. Bylo třeba spoléhat na výkonnost pozemských záchranářů.

Grek I dal povel k útoku.

V observatoři ANDROTESTU III se shromáždilo půl tuctu lidí kolem přístroje, který by nikdo normálně v observatoři nehledal. Elmar Kurdson vydával rozkazy chladně, nevzrušeně. Muži u infračervených kamer je prováděli rychle a přesně, přestože byli viditelně vzrušení. Jen Kurdson vypadal klidně, jako kdyby se jednalo o zcela běžnou záležitost. Ostatní na Kurdsone pohlíželi jako na monstrum, ale fascinoval je. Věděl o tom a nelíbilo se mu to, nedával to však na sobě znát.

Kurdson byl velitelem Space Jetu, byl však sestřelen a zajat Akonany. Dokázal uprchnout z přísně střeženého zajateckého tábora a dodal velení solárního loďstva velmi cenné informace. Přitom byl šest minut uvězněn mezi hořícími troskami v hangáru kurýrní lodi. Nyní na něm bylo skoro vše umělé. Část lebeční kostí, masa a kůže, dokonce oči. Ačkoliv biotechnici dokázali skutečné zázraky, někdy měl pocit, že mu mozek pracuje v umrlčí lebce.

V ALTAI něco opět vybuchlo a Kurdson musel přivřít oči. Potom nařídil jednomu kameramanovi aby zabral energetický výboj. Myslel na Tsuka a jeho komando, kteří by měli být někde na cestě k můstku. Při té myšlence měl pocit, že mu vyrazil na Čele pot, zvedl ruku, aby ho setřel, ale se zakloním Ji nechal zase klesnout. Nemohl si zvyknout na to, že plasmatická kůže se nepotí. Jeho smysly ho ještě občas takto klamaly.

Kameraman se na něj překvapeně podíval a Kurdson se na něj vztekle obořil: „To jste ještě nikdy neslyšel klení? Hled'te si práce, pohnul jste kamerou!"

Vzápětí svého výbuchu litoval a tiše se omluvil, ale duchem byl už jinde. Infračerveným teleskopem sledoval pohyb na kupoli Člunu. Objevili se tam dvě postavy a něco kutili u závěru vakuového tunelu. Oddech! si. Zřejmě se záchranná akce dařila. Postavy zmizely v tunelu. Nedostali se však daleko. Pod nimi se kopule roztrhla a vrchní podlaží člunu se proměnilo v žhnoucí bublinu.

Kurdson sevřel ruce v pěsti a možná by se rozplakal, kdyby mu to umělé orgány umožnily. Takto mu nezbyvalo než v duchu klít a nahlas vykřikovat rozkazy, které však nic nemohly změnit. Byl pouhým pozorovatelem.

Zbývala už jen naděje, že pět agentů je někde bezpečně ukryto. Zprávy od nich by mohly zmenšit hrůznost této války nebo dokonce pomoci tuto válku zastavit. Kurdson byl přesvědčen, že tato válka není nevyhnutelná.

Vtom se rozječely poplachové sirény a v příštím okamžiku zůstal Kurdson v observatoři sám. Venku prostor křížovaly energetické střely.

Kotranov nepochyboval ani na okamžik, že agenti jsou stále ve smrtelném nebezpečí. Výbuchy už musely ohrozit i pancéřované srdce lodi.

„Majore," obrátil se na Hattingera. „Záchranáři se dostali do velkých potíží, zorganizujte pomocnou akci. Okamžitě. Už tak je mi divné, že Maahkové se dosud neobjevili, ale budou tu co nevidět."

Hattinger však už poslední větu neslyšel, zmizel po prvních slovech a pádil k výstupní komoře A. I když dělal co mohl, zabralo mu to pět minut. Když dorazil, byl už tunel znovu v provozu. Nic to však neznamenal.

„Co je s posádkou ALTAIE?" vyhrkl na operátora tunelu. „Je už v tunelu?"

„Poslední zpráva byla, že nadporučík Tsuka zahynul," odpověděl operátor a pokrčil rameny. „Od té doby nemáme..."

Nedomluvil. Před jejich očima se další podlaží člunu proměnilo v ohnivě peklo. Proudly rozžhavených plynů vyletovaly jako z proraženého potrubí. Hattinger si však vzpomněl, že videi někoho vstupovat do tunelu a bez rozmýšlení se do tunelu vrhl. Vzápětí se však musei vrátit. Tunel byl prázdný.

Hattinger se ještě necítil pevně na nohou, když vypnul raketový motorek, který ho dopravil k člunu a zpět, když ve sluchátkách uslyšel plukovníkův hlas: „Pospěšte si, majore! Maahkové útočí, dal jsem rozkaz připravit loď ke startu.“

Hattinger bez slova skočil k agregátu, ovládajícímu pumpu tunelu, a zapnul vysávací zařízení naplno. Pokud se do tunelu dostaly živé bytosti, muselo to být pro ně krajně nepříjemné, přesto však mnohem lepší než energetický zásah, aspoň major byl o tom přesvědčen. Tunel byl stažen.

„Hotovo, pane!“ ohlásil Hattinger, zatímco těžká vrata výstupní komory se pomalu zavírala. Venku zatím energetické střely probodávaly zbytky žhnoucího vaku. Vzápětí se celá loď zachvěla. ANDROTEST Ůl nabíral rychlost.

Byli ještě muži na ALTAI naživu? Bylo zbytečné o tom přemýšlet, i kdyby ještě žili ve chvíli, kdy tam dorazili záchranáři, poslední útok už přežít nemohli. Přesto s napětím pozoroval jak operátoři otevírají závěr tunelu.

A najednou se z tunelu vypotácela postava v začouzeném ochranném oděvu a za ní druhá, v cárech, které ochranný Oděv už ani nepřipomínaly. Skoro současně se ozval signál od vnitřních vrat výstupní komory. Někdo se dožadoval vstupu. Jeden z operátorů vrata otevřel.

Doktor Rabonew vtrhl dovnitř s několika medoroboty, Hattingera si vůbec nevšímal a vrhl se k prvnímu těžce raněnému. Lékař vykřikoval rozkazy a roboti. Je plnili se strojovou přesností. Bylo vidět, že je to sehraný tým.

Mezitím se z tunelu vynořili ještě tři muži. Hattinger nevěřícně zíral na celou posádku ALTAIE, která před ním ležela na podlaze výstupní komory. Všichni byli zranění, většina měla těžké popáleniny a všichni měli také další drobnější zranění. Roboti kolem nich kmitali, prováděli transfuze, ošetřovali povrchové rány. Tříděnou záchranného týmu si Hattinger nejdřív ani nevšímal.

„Poručík Rizzio, pane,“ musel se mu sám ohlásit jeden z nich. „Po smrti nadporučíka Tsuka jsem převzal velení. Akce skončila, pane.“

Hattinger viděl, že jedna ruka poručíkovi krvácí a je zřejmě bezvládná.

Ostatní na tom nebyli lépe. „Kdo ještě padl?“ zeptal se major.

„Už nikdo, pane,“ zněla stručná odpověď.

„A co ti dva na kopuli?“ podivil se major.

„Byli to roboti, pane. Příští jsme o všechny roboty, nasadil jsem je na nej-nebezpečnější místa,“ hlásil poručík.

„Správně," schválil jeho rozhodnutí Hattinger. „Jděte na ošetřovnu. Doktor se vám bude věnovat, jakmile se postará o posádku ALTAIE."
Sotva domluvil, lodí otřásl výbuch. „K čertu, teď jsme na řadě my!" vyrazil vztekle major a rozběhl se zpět na velitelské stanoviště.

Sotva se flotila Maahků sešikovala k útoku Grek I si uvědomil, že pozemské záchranáře zřejmě přecenil. Na tom se už nedalo nic změnit. Náhlý ústup z výhodných pozic by v Pozemšťanech musel nutně vzbudit podezření. Jedna možnost tu ovšem ještě zbývala ...

Vrchní velitel rozkázal kapitánům lodí v čele flotily pronásledovatelů, aby snížili kapacitu ochranných štítů na minimum. Pravděpodobně to bude znamenat ztrátu několika lodí a jejich posádek, ale to ho nezajímalo. Šlo o důležitější věci.

Maahkové, které takto odsoudil k smrti, však měli štěstí. Pozemšťané včas zpozorovali blížící se flotilu Maahků a dali se na ústup. Byl čas přikročit k uskutečňování druhé etapy plánu.

Grek I zaujal se svou lodí čelné postavení ve flotile a sám převzal řízení palby. Ve hře pro něj Jakož i pro všechny Maahky bylo příliš mnoho, než aby odpovědnost za tuto operaci mohl svěřit komukoliv jinému.

Pozemská loď se postupně dostávala do středu zaměřovacího kříže. Grek I dýchal prudčeji, jeho spotřeba vodíku prudce vzrostla, ale válcovité prsty ležely na pultě řízení palby klidně, jako kdyby šlo o cvičné střelby.

Myslel na pět agentů, kteří zemřeli, aby uchránili lidstvo před neštěstím. Sotva tušili, k čemu Maahkové použijí jejich duplikáty. Vlastně těm Pozemšťanům trochu záviděl. Zemřeli, a přesto žili dál, protože jejich kopie byly s nimi plně identické. Zůstávaly Pozemšťany až na jedinou drobnou změnu: neznaly jiný cíl než sloužit národu Maahků a škodit soukmenovcům.

Grek I se zarazil. Postřehl, že jeho úvahy mají jistý citový nádech. To bylo v rozporu s jeho znalostmi a dosavadními zkušenostmi. Je to příznak dekadence, nebo pozitivního vývoje? Zakázal si na to myslet a opět se plně soustředil na obrazovku zaměřovače před sebou.

Záchranná loď Pozemšťanů už byla dostatečně blízko. Energetické paprsky z jiných lodí ji už nahmatávaly. Kdyby otálel ještě déle, mohl by v nepříteli vzbudit podezření. Ještě jednou prověřil přesnost zaměření těžkých příďových děl a položil prst na tlačítko palby

V příštím okamžiku záď záchranné lodi zmizela v zářivém oblaku exploze. Grek I nečekal až se rozptýlí a opět stiskl tlačítko. Tentokrát oblakem začal prosvítat do ruda rozžhavený trup a do prostoru vytryskl žhavý proud plynu z nitra lodi. Druhá fáze byla ukončena.

Na pořadu byla třetí fáze...

Kotranov přeradil na maximální zrychlení, když třetí stupeň dostal plný zásah. Vrásky na plukovníkově obličejí se náhle prohloubily, kdyby byl třetí stupeň vyrazen, byl by návrat nemožný a jeho mise i mise pěti agentů, kteří nasazovali život ve vrcholně nebezpečné akci, by byly zmařeny.

ANDROTEST III však ještě stále nedosáhl rychlosti, která by mu umožnila únik do lineárního prostoru. Byla to snad chyba, že nechal odhodit druhý stupeň po dosažení smluvené pozice, ačkoliv ještě zdaleka nebyl vypotřebován? Kotranov usoudil, že takové sebeobviňování je zbytečné.

Musel minimalizovat hmotu lodi, aby maximálně ztlížil její zaměření, a třetí a čtvrtý stupeň zajišťovaly dolet 500 000 světelných let, o 200 000 víc, než bylo zapotřebí. Třetí a čtvrtý!

Třetí stupeň však právě dostal druhý zásah. To znamenalo konec! Mohutný výbuch mu vzápětí dal za pravdu. Ironií osudu se to stalo právě v okamžiku, kdy ANDROTEST III dosáhl potřebné rychlosti pro únikový manévř.

Kotranov zaklel a prudce stlačil páku, která uváděla do chodu mechanismus odpojení třetího stupně od čtvrtého. Lod' sebou trhla jako při výbuchu, varovné signály se rozječely, lod' začala rotovat. A kontrolka mechanismu odpojení stále svítila Červeně. Sekundy se nekonečně vlekly, než zelené světlo oznámilo konec operace. Třetí stupeň byl odhozen.

Čtvrtý stupeň zmizel v lineárním prostoru bez vyhlídek na návrat do soustavy Twin! A přesto by stačilo několik vteřin...

„Nějaké zvláštní dispozice, pane?“ zeptal se major Hattinger, když od Kotranova přebíral službu na velitelském stanovišti.

„Vy budete vtipkovat ještě když vám budou zatloukat rakev, co?“ řekl s křivým úsměvem kapitán.

„Pokud to uslyším, tak určitě, pane. To k tomu budu mít důvod, no ne?“ odpověděl klidně Hattinger, zapálil si dýmku a usedl do velitelova křesla. Na obrazovce před ním pomalu kroužila tři slunce kolem neviditelné planety.

„Tri slunce krouží kolem planety. Šílený nápad dekadentního mozku,“ zamumlal major, ale zarazil se. Jsou Maahkové dekadentní? Ti dýchací vodíku přímo překypují vitalitou, a to rozhodně nepatří ke znakům dekadence. V této souvislosti Hattingera poprvé napadlo, že Maahkové asi nejsou totožní s tajemnými „Mistry ostrovů“, kteří vládnou Andromedě. To by ovšem znamenalo, že je to pouze podřízený národ. Hattinger se zachvěl. Co potom Pozemšťany Čeká V případě střetu se skutečnými vládci Andromedy, když si dokázali podřídit Maahky, se kterými má solární lod'stvo co dělat?

Major si přitáhl mikrofón interkomu blíž k sobě a oznámil: „Pozor! Za minutu opustíme meziprostor. Vyhláшуji stav bojové pohotovosti. Konec.“ Když lod' opustila úkryt meziprostoru, na obrazovce se objevila slunce

soustavy Horor a zároveň se ozvali zaměřovači. Major zapnul speciální obrazovku průzkumu a spatřil už důvěrně známé obrysy válcovitých lodí. Další flotila Maahků! Nemohla to být ta, která jim zničila třetí stupeň, tu se-
třásl v lineárním prostoru. Hattinger zaklel. Plynuto z toho. Že v soustavě Horor

bylo daleko více lodí Maahků, než předpokládali, a to bylo šokující. Lodě Maahků změnily kurz. Hattingerovi nezbývalo nic jiného než se znovu ukrýt do meziprostoru. Neotálel s tím. Teprve když byl manévr ukončen si všiml, že u něj stojí vrchní lodní matematik

„Co si přejete. Kóto?“ zeptal se mrzutě. Němě! toho Liailanera rád.

„Chci vám jen oznámit, že ta moje bedýnka, jak se ráčíte vyjadřovat,“ řekl dotčeně Kóto, kterého dráždil Hattingerův přezíravý vztah k pozitronickému mozku, „na něco přece jen přišla.“

„Opravdu? Tak mi to povězte. Kóto,“ vyzval ho major a přejel pohledem, dle jeho názoru, nepřírozně vyzábrou vysokou postavu. Také jeho obličej byl úzký, ostře řezaný, kůže barvy bronzu slabě světlkovala.

Kóto se usmál. Nic veselého v jeho úsměvu nebylo, vždycky se usmíval zá-
hadným úsměvem sfingy. „Existuje jediný způsob, jak dosáhnout soustavy Twin s jediným stupněm, majore,“ oznámil.

„Nenapínejte mě!“ zvolal Hattinger, který okamžitě zpozorněl.

„Musíme využít předpokládaného útoku Maahků Jistě jste již přemýšlel o překvapivé koncentraci Maahků v soustavě Horor...”

„Mé myšlenky ponechme stranou, nadporučíku,“ netrpělivě se na něj utrl Hattinger. „Samozřejmě jsem o tom přemýšlel, je to moje povinnost. No a co?“

„Rád bych věděl, k jakým závěrům jste došel, majore.“

„Chcete mi něco sdělit, nadporučíku, nebo jste se přišel jen pozeptat, co si myslím,“ vybuchl major. „Myslel jsem. Že máte pro mě nějaký návrh.“

„Přesto bych byl rád, kdybyste mi své závěry sdělil,“ trval na svém Kóto.

„Buďte tak laskav.“

Hattinger se ovládl. „Budiž. Mám dojem, že Maahkové se chystají k útoku na naši galaxii, a to v nejbližší době. Stačí?“

„A potřebují k tomu transmitter v soustavě Twin, že?“

„Twin je od naší galaxie vzdálen stejně jako Horor,“ namítl Hattinger. „Proč by potřebovali právě transmitter ze soustavy Twin?“

„Jen odtud se mohou dopravit přímo na Kabalo,“ vysvětloval Kóto. „Také si nemohou dovolit zahájit útok s Pozemšťany v zádech. Proto si myslím, že se pokusí dobýt zpět soustavu Twin. Určitě to aspoň zkusí.“

„Dobrá, ale co my s tím?“ přerušit ho Hattinger. „My se přece nemůžeme dostat dál, než do soustavy Horor, ani do soustavy Twin ne!“

„A k transmitteru soustavy Horor,“ upřesnil chladně Kóto.

„Vy jste blázen!“ vyhrkl vzrušeně major a nervózně zabafal z dýmky. „Už mi nemusíte nic vysvětlovat. Uvažujete o využití transmiteru na Hororu k přesunu do soustavy Twin. To je čirý nesmysl. To bychom mohli zamířit s ANDROTESTEM III rovnou do nějakého slunce. Ta vaše pozitronika musela dostat zásah, když nás ostřelovali. Má to v hlavě, či čím to myslí, zpřeházené.“

„Můj návrh tedy odmítáte?“ zeptal se ostře Kóto.

„Odmítám, naprosto odmítám!“ vykřikl rozčileně Hattinger. To ovšem netušil, že brzy uslyší stejný návrh, ale z jiných úst.

Poručík Son-Hao seděl strnule na lůžku. Byl jediný z pěti agentů, jehož zranění byla lehká, ale šok z posledních hrůzných okamžiků na hořícím ALTAI ještě zdaleka nepominul. Proto si plukovník Kotranov přibral k první rozmluvě také lodního psychologa, majora Jórge von Eschdeho. „Tvrdit, že jsme zrádci, kteří prchají, to by nebyl dobrý nápad,“ řekl poručík s mdlým úsměvem. „To odporuje mentalitě Maahků. Zrádce ve svých řadách prostě neznají. Vysvětlovali jsme proto, že jsme porušili přísahu v zájmu záchrany lidstva, abychom se pokusili zastavit nepřítelství mezi Terrou a Maahky. Nejdříve nám věřili. Přesto se z nás samozřejmě stále snažili dostat co nejvíce informací. Jediné, co jim uniklo, bylo to, že ovládáme jejich řeč. Díky tomu jsme při výsleších dostávali více informací my než oni.“

Son-Hao umklkl a čekal na další otázku. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Stále byl trochu nejistý, nenalézal ten správný tón. Napadlo ho, že to bylo způsobeno tím nedefinovatelným psychickým tlakem, který on i jeho druhové cítili od okamžiku znovuzrození. Raději by počkal na otázku, ale nedočkal se. Musel tedy pokračovat.

„Maahkové chtějí přepadnout naší galaxii. Já vím, to se už dlouho očekává, ale dověděli jsme se také něco nového. Není to jejich záměr, ale mají to nařízeno. Andromedu ovládá nějaká jiná rasa, která je mocnější než Maahkové. Nikdy jsme se s žádným příslušníkem této rasy nesetkali, ale při každém výslechu se mezi důstojníky Maahků vznášela jakási červeně světélkující koule o průměru asi dva metry. Patrně šlo o robota, který Maahkům čas od času tlumočil nějaké *rozkazy* v pro nás nepochopitelné řeči. Maahkové pokaždé na ty příkazy okamžitě reagovali.“

„A po celou tu dobu jste se mohli volně pohybovat?“ zeptal se podezřavě voň Ěschde.

„Pochopitelně ne, pane. Volně jsme se mohli pohybovat jenom po ALTAI. Tam jsme si mohli dělat, co jsme chtěli. Maahkové byli zřejmě přesvědčeni, že s tak malým členem se nemůžeme pokusit o útěk. Navíc, aspoň zpočátku, byli přesvědčeni, že se opravdu pokoušíme začít mírová jednání.“

„Jak tedy přišli na to, že jste agenty?*' zeptal se přímo von Éschde. Son-Hao se poněkud tajemně usmál, než spustil. „Zavřeli nás tak na hodinu do nějaké klece zvonovitého tvaru. V ní na nás působilo nějaké energetické pole, mimochodem, právě tam jsme přišli o svou původní výstroj, protože jsme se museli svléknout ještě před vstupem do klece a původní oděv jsme už nikdy zpátky nedostali. Naštěstí jsme v ALTAI měli rezervní oblečení, jinak bychom snad museli prchat nazí. To však není důležité. Právě v té kleci se zřejmě nějakým způsobem dostali až k našim myšlenkám. Sice nás nechali vrátit se do Člunu, vzápětí se však v ALTAI objevilo ozbrojené komando a pokoušelo se nás někam odvést. Použili jsme své tajné zbraně a komandu se ubránili. Potom jsme museli okamžitě odstartovat, protože jsme už neměli žádnou šanci. Ostatně ten útěk se nám podařil také jen proto, že transmitter Alfa-Centra byl právě nastaven na přesun flotily do soustavy Horor."

Son-Hao vyčerpaně klesl na polštář. Nebylo to snadné, ale cítil, že může být spokojen. Držel se skutečnosti, pokud to jen šlo, aniž by se prozradil. Přesto von Éschde měl zřejmě pochybnosti. To nevěstilo nic dobrého, když nedokázal úplně přesvědčit lodního psychologa, dalo se očekávat, že lidé z galaktické kontrarozvědky budou ještě nedůvěřivější. Jeho i jeho druhy zřejmě čeká ještě mnoho perných chvil. Rád by věděl, jak dlouho ještě budou muset hrát vyčerpané muže na pokraji svých sil?

„Vidím, že si už potřebujete odpočinout," řekl plukovník Kotranov a zvedl se. „Raději vás necháme o samotě."

Psycholog se s tím ale nespokojil: „Jen jednu otázku, poručíku, co konkrétně víte o plánech invaze Maahků?"

„Je mi líto, pane," řekl Son-Hao, který .si byl vědom, že to byla jedna z nejzáludnějších otázek, kterých se bál. „To jsou otázky, na které vám odpovědět nemohu. Jde o informace, které smím prozradit pouze pověřeným pracovníkům kontrarozvědky."

„Děkuji, poručíku," suše poděkoval von Éschde a obrátil se na plukovníka. „Jsem hotov, pane."

„Ale já ne!" ozvalo se z reproduktoru, spojujícího plasmatickou koupel s nemocničním pokojem poručíka Son-Haa. Slabý, chraplavý hlas patřil majorovi Halgoru Sörlundovi, veliteli diverzního týmu. Byl nejhůře postižen, těžké popáleniny měl na více než polovinu těla.

„Prosím, majore, posloucháme vás," řekl plukovník.

„Je to naléhavé a musím vám to říct!" pokračoval major a jeho hlas zněl silněji. „Jde o to, jak se dostanete do soustavy Twin bez třetího stupně..."

Když major Halgor Sörlund domluvil, byl Kotranov smrtelně bledý.

„Doufám,

že své návrhy nemyslíte vážně, majore. Použít transmitteru na Hororu, který

je ovládán z Andromedy! Dobré nebe! Vždyť i kdyby se nám podařilo do něj proniknout, dostaneme se tam, odkud jste právě vyvázli."

Sörlund vyrazil ze sebe jakýsi chraplavý zvuk, byl ale zřejmě příliš vyčerpán, aby byl schopen delšího výkladu. „Vysvětli jim to, Cole," zašeptal.

Kotranov se otočil k nadporučíku Cole Harperovi, i když pochyboval, že by mu biofyzik mohl sdělit něco, co by jeho názor zviklalo. Biofyzikova zranění byla těžší než Son-Haova, ale přece jen ne tak závažná jako Sörlundova, proto také nebyl ponořen do plasmatické nádrže, nýbrž pouze zabalen do plasmatických ob vazů a vznášel se na tak zvaném gravitačním lůžku.

„Tak si to poslechneme," zamumlal voň Ěschde. „To je to nejmenší."

„Dobrá," neochotně souhlasil plukovník a netrpělivě se podíval na hodinky.

„Hattinger si bude muset na můstku ještě chvíli poradit sám. Nuže, nadporučíku Harpere, můžete nás něčím přesvědčit?"

„Musím tak porušit několik předpisů o stupních utajení," začal svým rozvlácným způsobem Harper. „Ale vzhledem k okolnosti, že ANDROTEST III se nemůže vlastními silami dostat do soustavy Twin, je to jistě omluvitelné. Soň se už zmínil, že jsme znali jazyk, který Maahkové používají, tzv. kraahmak a nám se podařilo leccos důležitého zaslechnout. Dověděli jsme se, že právě teď..."

Harper se zarazil a očima hledal hodiny. Teprve když je uviděl na stěně, pokračoval: „Vlastně před několika minutami měl začít klamný taktický útok loďstva Maahků na soustavu Twin. Maah

kove nejsou tak hloupí, aby použili meziprostoru, kde by byli zcela jistě zaměřeni. Jedině s pomocí transmi teru mohou Tiffiorovo loďstvo zaskočit, a to transmi teru na Hororu. Nyní je transmi ter nasměrován na soustavu Twin a stačí ho jen použít."

„Tak dost!" zarazil ho plukovník. „Člověče, víte vy vůbec, co to v tomto případě znamená? Je to hra vabank, všechno nebo nic. To mi navrhuje?"

„K smíchu, plukovníku," uslyšel Kotranov ve sluchátcích Sörlundův hlas.

„Jakápak hra vabank, když nemáte co ztratit?"

Kotranov potřeboval snad minutu, aby se ovládl. Ruce měl pevně zaklesnuté do sebe, na čele mu naběhla žíla. Stálo ho zřejmě velké úsilí, aby promluvil. Nejdrive se zvedl, napřímil, a potom teprve řekl: „Vlastě máte pravdu, Sörlunde. Už nemáme co ztratit Jen své životy."

5.

„Přiznávám, že mě to zaskočilo, Perry," řekl Atlan, odpoutal se na chvíli od obrazovky a podíval se na Rhodana. „Leccos jsem předpokládal, ale že Maahkové zaútočí právě teď, to mě nenapadlo."

Slova bylo špatně slyšet, protože stále ječely poplachové sirény, ale Perry příteli rozuměl. „A já si myslel, že ze strany Maahků tě nemůže překvapit

už vůbec' nic," řekl s potutelným úsměvem.

Atlan se raději vrátil ke sledování obrazovky zaměřovači služby. Další a další zelené body zaznamenávaly vynořování se z transmiteru kosmických lodí Maahků. Jakmile se zhmotnily, formovaly se lodě do útočného klínu. Daleko Se ovšem nedostaly. Přístroje dokumentovaly, jak se počet zelených teček zmenšuje úměrně tomu, jak se vzdalují ústí transmiteru.

„Velkou šanci nemají," pronesl zamyšleně Atlan. „Naše supertěžké válečné lodi a fragmentální lodě Posbiů je ničí téměř tak rychle, jak se objevují."

„Raději se na to podíváme zblízka," rozhodl Rhodan, aniž by přímo reagoval na Allanova slova. „Tiffe! Poletíme k cloně kolem transmiteru." Solární maršál Tiffloor rozkaz vykonal a o deset minut později byla jeho vlajková loď RASPUTIN, která se dočasně stala také Rhodanovým hlavním stanem, v těsném závěsu za bojovými liniemi flotily pozemských lodí, která svírala kruh kolem ústí transmiteru Twín.

Panoramatická obrazovka teď skýtala hrůzostrašný obraz. Kulovité lodě impéria, půldruhého kilometru v průměru byly před RASPUTINEM, nad ním i pod ním, dokonce za ním. Dobře patrné ničivé střely jejich baterií mířily do houfu lodí Maahků a vybíraly si stále nové oběti. A přesto transmitter neustále chrлил nové válcovité lodě se zelenými světélkujícími štíty.

Mezi pozemskými loděmi se tu a tam objevovaly fragmentální lodě Posbiů, biopozitronické rasy inteligentních robotů, kdysi obávaných nepřátel lidstva a jiných inteligentních ras Galaxie, nyní věrných spojenců v boji proti společnému nepříteli.

Prostor křížovaly plameny z tisíců impulsních motorů a kolem transmiteru sprádaly síť tisíce vražedných tras energetických paprsků, kterou neustále protmávaly ničivé výbuchy, které připomínaly umělá slunce, až na to, že skoro okamžitě zhasínaly.

„Rád bych věděl, co tím útokem sledují," řekl znepokojeně Rhodan.

„Takže jsi konečně pochopil, že jde pouze o takticky manévr?" zeptal se Atlan s úsměvem, který však rozhodně nebyl veselý.

„Neměl byste nás, Pozemšťany, stále podceňovat, Atlane!" řekl ironicky kdosi za Atlanovými zády. Atlan i Rhodan se otočili. Od stolu s mapami k nim přicházel muž s růžovými tvářemi a pečlivě ulízanými vlasy, který na první pohled působil dojmem blahobytného měšťáka Jen jeho oči prozrazovaly, co se skrývá za tímto tuctovým zevnějškem. Byl to šéf pozemské rozvědky.

„Připouštím, že vás, barbary, mnohdy podceňuji, no a co?" odpověděl klidně Atlan. „Vy ale stále ještě podceňujete Maahky, a to je nebezpečné."

„Prosím, posaďte se, Mercante," řekl Rhodan, gestem nabídl příchodímu křeslo a obrátil se opět na Allana. „Nemáš tak docela pravdu, příteli. Nebo

snad považuješ fakt, že Mercant vyslal pět' výborných agentů na vrcholně nebezpečnou akci, jen aby se dověděl více o záměrech Maahků, za projev podceňování nepřítele?"

„Ty mí nerozumíš, nebo mi nechceš rozumět, Perry," povzdechl si Atlan.

„Třeba ti už připadám dotěrný tím, že stále připomínám své zkušenosti s Maahky. Ale •ujišťuji tě, že v dobách našeho rozkvetu, kdy se Arkonidané s Maahky střetli, byli jsme stejně vitální, průbojní a cítili se stejně neporazitelní, jako vy dnes. A přesto nás tak zvané Metanové války strhly do propasti. Kdykoliv jsme si mysleli, že nás již Maahkové nemohou ničím překvapit, postihlo nás trpké zklamání, vždy přišli s něčím novým. Co se agentů týče, připouštím, že to byl geniální plán, propracovaný do všech detailů. Znáám však také výkonnost tajných služeb Maahků. Vsadil bych se, že jsou již dávno zlikvidováni."

„S touto možností jsme počítali od začátku," připomněl Allan D. Mercant.

„Právě proto jsme vybrali pět nevyléčitelně nemocných mužů. Dá se říci, že jde pouze o předběžné prozkoumání terénu a neúspěch nás rozhodně neodradí. Pozemšťané se tak snadno nevzdávají, nezapomínejte na to. Atlane."

Atlan náhle změnil téma: „Víte, jaké lodě na nás útočí, Mercante?"

Mercant vytušil, že zdánlivě naivní otázka v sobě skrývá nějaký háček a raději hned neodpověděl, přemýšlel o jejím podtextu.

„A vy, Tiffiore?" zeptal se netrpělivě Atlan, když se nedočkal odpovědi.

Solární maršál Julián Tiffior se usmál širokým, chlapeckým úsměvem, který Allanovi vždy připomněl mladého Rhodana z jeho bouřliváckých let.

„Předpokládám," řekl posměšně Tiffior, „že solární maršál Mercant již dávno ví to, na co se ho ptáte, ale zdá se mu to tak samozřejmé, že se marně snaží uhodnout, o co vám jde. Nemám pravdu, Mercante?"

„Proboha, snad jste si nemyslel, Allane, že máme nějaké pochybnosti o charakteru útočníků?" zvolal vyčítavě Mercant. „To nás máte za takové naivky? Samozřejmě je to svaz, obsluhovaný roboty. Žádná organická bytost by nebyla v stavu okamžitě po zhmotnění provádět tak složité manévry. Bylo mi to jasné od prvního okamžiku."

„Př bozích Arkonu! Skutečně jsem vás:

podcenil," zvolal zřejmě opravdu překvapený Atlan. „Asi stárnu.

Omlouvám se vám, pánové."

„To nic," přešel to Mercant. „Trápí mě něco jiného. Maahkové sem poslali roboty na špatně vyzbrojených lodích, které zničíme dokonce beze ztrát. Je to útok k odvedení naší pozornosti, kde ale Maahkové zaútočí doopravdy?"

„Transmitterové stanice na Kabalu a Quintě mohou kdykoliv zjistit odkud a kam se lodě Maahků dopravují," poznamenal Rhodan. „Pokud zaútočí někde jinde, budeme to okamžitě vědět. Tiffe, rád bych, abyste mě

doprovodil do výpočetního střediska, chci si tam něco ověřit. Myslím, že vás to bude také zajímat, Atlane a Mercante."

„Raději zůstanu tady," řekl rozladěně Atlan. „Jak znám Maahky, tak útok už určitě začal a já bych byl nerad lehkomyšlný. Zůstanu."

Nikdo Arkonidanova slova nevzal vážně. Byla to chyba.

Kotranov vstoupil na můstek právě v okamžiku, kdy se ANDROTESTĚ vynořil z meziprostoru. Několik vteřin se nedělo nic a pak se rozječely poplachové sirény. Znamenalo to, že ANDROTEST lil byl opět zaměřen pronásledovateli. V tomto okamžiku nebylo možné ztrácet ani vteřinu na výměnu osob na velitelském místě a Kotranov se vrhl do křesla prvního důstojníka.

Hattinger se tvářil roztrpčeně, ale pracoval přesně a účelně. Plukovník se rozhodl ponechat zatím řízení zcela v jeho rukou Raději se soustředil na obrazovku. Objevovaly se na ní stále nové lodě Maahků, jak se vynořovaly z lineárního

prostoru. Některé už zahájily palbu na ANDROTEST III, byly však dosud příliš daleko, než aby mohly prchající loď vážně ohrozit.

Také Hattinger věnoval té palbě jen zlostný úšklebek a pokračoval v letu stejným kurzem. Náhle se však z lineárního prostoru vynořily dva roje Maahků po pravoboku a levoboku ANDROTESTU m. To znamenalo smrtelné nebezpečí a Kotranov chtěl vykřiknout, vtom však zpozoroval, že Hattinger už zareagoval. V příští vteřině ANDROTEST III opět obklopilo ticho meziprostoru.

„Jsme v bryndě až po uši, pane," řekl major, který konečně měl čas otočit se ke kapitánovi. „Takhle to jde po celou tu dobu, co jste se bavil se zachráněnými. Z meziprostoru do normálu a zase zpátky. Šup sem, šup tam."

„Už jsem mu navrhoval, jak ten tanec ukončit," vpadl do hovoru Izza Kóto.

„Ale major Hattinger se zřejmě bojí uskutečnit můj návrh, pane."

„Je to Šílené, pane!" protestoval Hattinger. „Kóto navrhuje, abychom využili transmiteru na Hororu!"

Kotranov se překvapeně podíval na Liailanera. „To že Kóto navrhuje?"

„No vážně, pane! Samozřejmě jsem to odmítl, nejsme sebevrazi!"

Major chtěl říci ještě něco, ale plukovník ho přerušil: „Samozřejmě to uděláme!"

^ A ^

Obrovská černá kosmická loď se vynořila z lineárního prostoru a nejvyšší rychlostí dosáhla prostoru mezi slunci a planetou Horor. Tam strnula. U zaměřovači obrazovky seděl Grek I a nevzrušené pozoroval jak transmitter v pravidelných intervalech hltá jednu dávku lodí za druhou. Klamný útok na soustavu Twin začal.

Grek I nebyl překvapen, když došla Zpráva, že komise důstojníků tajných služeb žádá, aby ji přijal. Jejich plán vstupoval do poslední fáze, kterou ještě mohli ovlivnit. Grek I na ně počkal na můstku. Byli jen dva a představili se jako Grek 11 a Grek 22. Velitel však dobře věděl, že jde o krycí označení, v tajných službách se nikdo nepředstavoval vlastním jménem. Překvapilo ho jen to, že mezi důstojníky se vznášela velká, rudě světélkující koule. To už Mistři ostrovů Maahkům nevěří? Bylo naprosto neobvyklé, že vyslali svého komunikačního robota mimo Andromedu. Grek I však nedal na sobě znát překvapení. Informoval důstojníky o dosavadním průběhu akce, Grek 11 udělal obvyklé gesto na znamení díky a řekl:

„Vidím, že vrchní velení udělalo dobře, když vám svěčilo dohled nad provedením akce. Cizinci nebudou mít nejmenší podezření. Kolik lodí už odstartovalo do soustavy Twin?”

„Tři sta sedmdesát, Greku 11. Myslím, že bychom měli brzy skončit. Lodě i roboti budou samozřejmě zničení hlídkující flotilou Pozemšťanů.”

Vtom se však ozval „hlas Mistrů” Jak se mu všeobecně říkalo, i když šlo pouze o hlas komunikačního robota. Grek I sebou trhl a umlkl.

„Veliteli nepřísluší pochybovat o rozkazech. Nezáleží na tom, kolik robotů bude zničeno. Důležité je jen provedení plánu,” odsekával robot.

„Slyšel jsi,” řekl Grek 11. „Je tvou povinností plnit rozkazy,”

Grek I udělal gesto přitakání a důstojníci se tím spokojili. Na odchodu však Grek 11 ještě dodal: „Vracíme se na svou loď, ale zůstaneme nablízku.

Mistři se chtějí přesvědčit, že pozemská loď bezpečně vstoupí do transmiteru.”

„Svou povinnost splníme,” odpověděl Grek I. Důstojníci v doprovodu komunikačního robota zmizeli, ale po té návštěvě v Grekovi I zbyla jakási nepříjemná pachuč nedůvěry a podezření, otravující ovzduší.

^^^

Doktor Rabonew strčil navyklým pohybem injekční pistoli do pouzdra a trochu nejistě se na Son-Haa usmál. Dobře věděl, že může vyléčit jen otevřené rány, popáleniny, nahradit ztrátu krve, nikoliv však tu zhoubnou nemoc, proti které není léku. Navíc u tohoto záhadného Medúzina moru nikdy nebylo možné stanovit, kolik času pacientovi zbývá. Bylo možné, že zemře dříve, než bude ukončeno léčení popálenin.

„Tak jak se cítíte?” zeptal se bodře, i když i jemu samotnému ta bodrost zněla falešně. O Medúzině moru nesmělo padnout ani slovo. Platilo to obecně v celém solárním loďstvu, ve vztahu k pěti Mercantovým agentům zvláště, protože byli podrobeni speciálnímu psychologickému zpracování na tajné planetě ASTO IV, s cílem zatlačit znalost o smrtelné chorobě do podvědomí.

Doktorova nejistota Son-Haovi neunikla. Jako všichni, kdo musí něco stále

skrývat, byl i Son-Hao podezíravý a jeho podezíravost se stupňovala. V každém slově, pohledu, gestu hledal nějaký uskok a sám pečlivě vážil každé slovo,

i když šlo o běžné věci. Proto ze sebe jen pomalu soukal slova: „Nic mě nebolí, ale stále ještě jsem hrozně slabý.”

„Není divu po tom, co jste prožil,” řekl chlácholivě doktor. „Ale to se spraví, dobré jídlo a hodně spánku stačí, abyste byl brzy v pořádku.”

Doktor odešel a poručík si oddechl. Ještě chvíli zůstal ležet, potom vstal a po špičkách se odplížil k plasmatické nádrži, v níž ležel Halgor Sörlund.

„Halo, Halgore, slyšíš mě?” zašeptal vzrušeně poručík.

Maska na Sörlundově obličeji se nepatrně pohnula a z mluvítka u nádrže se ozval tichý, chraplavý hlas: „Idiote! Kdoví, kdo všechno nás slyší!”

„Nikdo, Halgore,” ujistil ho Son-Hao a tiše se zasmál. „Před vizitou jsem místnost prohledal. Žádný odposlech, za to ručím, přece nás školili důkladně.”

„No dobře, tak co chceš?” „Myslíš, že se Kotranov odváží použít transmiteru na Hororu?”

„Nic jiného mu nezbyvá, to přece víš, jinak se domů nedostane.” „Já mám strach,” přiznal se Son-Hao. „Strach? A z čeho?” podivil se Sörlund.

„Brzy se dostaneme do soustavy Twin a tam to začne,” jekal poručík a třásl se zimou, ačkoliv bylo spíš horko. „Myslíš, že nás Mercant nepodezírá?”

Seržant Hegha se na svém lůžku pohrdavě zasmál. „I kdyby, tak co? Nic nezjistí, i kdyby nás rozcupoval. Jsme stejní, jak nás vyslal. A čím naše myšlenky nemohou, o to se sami postarali, když nám udělali tu operaci na mozku proti parapsychickému ovlivňování.”

„To jsem také nemyslel,” ohradil se Son-Hao. „Ale stále mám dojem. Že Rabonew čeká, že mu položím nějakou otázku, a nechápu, o co jde.”

„To máš pravdu,” přisvědčil Hegha;

„Rychle se uzdravuji a přesto mám dojem, že mi říká: Máš to mamy chlapče, brzy stejně budeš na prkně.”

„Povídám vám, že s tím duplikátorem nebylo něco v pořádku,” zaúpěl Son-Hao a odplížil se zpátky na své lůžko.

„Strašpytle!” zavřel vztekle Hegha. „Dávej pozor, ať na tobě nikdo nepozná, že máš strach. Další smrt by už byla nadobro!”

Zatím hra na kočku a mys mezi Maahky a ANDROTESTEM m pokračovala. Sotva se ANDROTEST III objevil v normálním prostoru, byl zaměřen a musel prchat zpět do meziprostoru. Celá posádka ale věděla, že do nekonečna to pokračovat nemůže, motory ANDROTESTU III nemohly tuto honičku vydržet. To byl rozhodující důvod, proč Kotranov nakonec přijal Sörlundův plán. Dokonce kdyby byl ANDROTEST III při tom zoufalém pokusu zničen, znamenalo by to pouze to, že konec by přišel o něco dříve. Na druhé straně, kdyby plán vyšel, byli by zachráněni

Kotranov opět převzal řízení lodi, zatímco se Hattinger věnoval propočítávání optimálního kurzu k soustavě Horor. Nebyl to úkol snadný. I kdyby Sörlundovy zprávy byly přesné a nic se nezměnilo, kdyby v následujících minutách byl transmitter skutečně nasměrován na soustavu Twin, bylo více než jisté, že bude dobře hlídán. Podstoupit boj se silami Maahků, které se tam soustředily k útoku, by bylo sebevražedné. Bylo tedy nutné vynořit se v bezprostřední blízkosti transmitteru.

I kdyby se tato část operace zdařila, v soustavě Twin je čekalo další a možná hrozivější nebezpečí. ANDROTEST m se zhmotní uprostřed lodí Maahků. V případě, že jejich kapitáni zareagují dostatečně rychle, bude ANDROTEST ÚI ztracen. Jedinou nadějí na záchranu bylo. Že ANDROTEST III bude reagovat rychleji. Kotranov se proto rozhodl snížit si dávku narkotického prostředku tak, aby byl při vědomí už v okamžiku zhmotnění v soustavě Twin.

„Hotovo, pane!“ ohlásil konečně major Hattinger. Kapitán jen přikývl. „Kapitán posádce. Nasad'te přilby, • dopněte ochranné oděvy, připoutejte se. V případě zkázy lodi okamžitě použijte záchranné kapsle. Velitelství palby. Nestřílet, pokud nebudeme napadeni, to platí i v případě, že lodě Maahků budou v bezprostřední blízkosti. Konec.“

Plukovník vypnul mikrofon a dodal směrem k Hattingerovi; „A platí to i pro vás, majore. Doufám, že konečně odlo" žité svou zatracenou fajfku, nebo snad chcete kouřit i v přilbě?“

„Škoda tabáku," zavrčel nespokojeně major a vyklepal dýmku.

V příštím okamžiku už plukovník opět vedl loď do normálního prostoru.

Jakmile se do něj vnořili, Kotranov přeřadil na maximální zrychlení.

Propočtený kurz byl správný. Byli blízko stanoveného bodu přechodu do meziprostoru. Přesto Maahkové stačili zahájit palbu, ale ANDROTEST III jím naposledy zmizel v lineárním prostoru.

Kotranovovi za zády se ozval nějaký hluk. Plukovník se otočil a viděl vstupovat medoroboty. Uškříbl se. Nadcházel kritický okamžik a všichni byli připraveni. Kotranov vedl loď k poslednímu návratu do normálního prostoru.

Potom se to stalo. Ve sluchátkách své přilby uslyšel pronikavý výkřik, hned nato spatřil ohnivý vír, který zaplavil celou obrazovku a současně ucítil bodnutí injekční stříkačky. Potom už nebylo nic...

Měl pocit, že žilami mu proudí olovo a ve spáncích mu buší kladiva. Kolem něj se kroutily a pitvořily jakési nehmotné stíny a vyly. Najednou se před ním objevilo obrovské okno a venku poletovaly ohnivé koule na černém pozadí. Vytí neustávalo. Přesto se vědomí Kotranovovi postupně vracelo. Pochopil, kde je, ještě než uslyšel kovový hlas robota.

„Pozor, nebezpečí srážky!" slyšel z reproduktoru. „Cizí tělesa v červeném a zeleném sektoru. Vzdálenost pět set metrů. Kurz vychýlen. Pozor, nebezpečí.. ."

Byli tedy venku z transmiteru. Kotranov zapnul poplachovou sirénu. Vedle něj zasténal Hattinger, kupodivu se však probíral velmi rychle.

„Zatraceně, jsme mezi Maahky, pane!" vyhrkl.

„A uprostřed bitvy," dodal Kotranov a zároveň převzal řízení lodi od robota. Bylo třeba se co nejrychleji vzdálit od maahkských lodí. Přístroje ukazovaly, že ochranný štít ANDROTESTU III je poškozen, i když ne příliš vážně. Zřejmě Maahkové zasáhli loď v okamžiku vstupu do transmiteru.

„S tím Maahkové nepočítali, že jim vlezeme do transmiteru, co?" řekl plukovník o poznání veseleji.

„Jen aby nás teď nerozstřelili naši, jsme v palbě naší flotily," zamumlal major.

Ještě nedomluvil, když pět set metrů od ANDROTESTU III vybuchla jedna z maahkských lodí. Po ochranném štítu ANDROTESTU III se rozlila vlna rozzhavených plynů. „Měli bychom se ohlásit."

„Ne! Maahkové by se dověděli, kdo jsme jako první. Zatím nás zřejmě berou jako své," namítl plukovník.

„Jenže naši nás berou asi také tak," znovu varoval Hattinger.

Vypadalo to, jako by major přivolával neštěstí. Vybuchla loď po druhém boku ANDROTESTU Úl, skoro celou obrazovku zabrala pozemská válečná loď z níž vyšlehl plamen energetické střely. Kotranov měl dojem, že je namířena přímo na něj. Ve zlomku vteřiny se loď roztřásla pod drtivým úderem...

6.

Plukovník Ismail Ben Rabbat pozorně sledoval průběh boje. Po zničení lodě VOLTAIRE v bitvě s pevností Maahků převzal velení na nové supertěžké válečné lodi CORTEZ. Ještě před hodinou z toho měl radost, nyní sledoval obrazovku se smíšenými pocity.

„Maahkové se museli zbláznit," mumlal vztekle. „Vyslat stovky těch kocábek, řízených roboty, z nichž žádná nevydrží dýl než Čtvrt hodiny, tomu říkám bláznovství nebo plýtvání!"

„Zřejmě si to mohou dovolit, pane," klidně poznamenal Edgar Broom, australský Maor, který sloužil jako první důstojník na nové lodi.

„Dovolit, dovolit," opakoval podrážděně Ben Rabbat. „Ale k čemu? Vždyť nemají nejmenší Šanci. I kdyby tu CORTEZ nebyl, tak by se jim těžko podařilo

udělat průlom. Ale takhle? Mně neproklouzne ani myš!"

„Třeba jim o průlom nejde," nadhodil s neotřesitelným klidem Broom.

„K smíchu, Broome! K čemu by ta akce potom byla? Bránil jsem Quintu a věřte mi, že nebýt CORTEZE, tak by Maahkové Twin už dávno obsadili.

Stále se pokoušejí o totéž, ale proč takhle? Ztraceně. Další dvě lodě míří přímo k nám. Tam u děl snad chrápou! Ty lodě jsou už dávno na dosah." Plukovník zapnul mikrofon: „Veliteli palby! Jak dlouho se ještě chcete rozmýšlet? Míří k nám dvě lodě! Chcete snad zkoušet, jestli nás štít vydrží.."

Ben Rabbat umkl vprostřed věty Na obrazovce viděl, že obě lodě se proměnily v mračna žhavého plynu. „Měli Štěstí, Jinak bych je..."

„Pozor, veliteli, řítí se na nás další loď," přerušil plukovníka Broom.

„Nekřičte tolik, Broome," usadil ho plukovník a očima se vpíjel do obrazovky. Tahle loď měla neobvyklý tvar a také štít. „Na ní se budeme muset zaměřit. Za chvíli poznají, zač je toho loket."

Po těchto slovech se opět spojil s velitelstvím palby: „O Čem zas hloubáte? Zdá se vám ta loď příliš malá, aby stála za povšimnutí, nebo co," obořil se znovu na velícího důstojníka.

„Navrhuji tu loď zajmout, pane," pronesl vzrušeně důstojník.

„Cože? Vy chcete zajmout roboty? Co s nimi?" zuřil plukovník.

„To ne, pane. Ale ta konstrukce to není loď Maahků. Nevím, co to je..." začal vysvětlovat velitel palby, ale Ben Rabbat ho nenechal domluvit.

„Použijte tažný paprsek, okamžitě, další lodě za tou malou zničte," rozkázal velitel CORTEZE. Bylo známo, že plukovník se dovedl rozhodovat rychle. Potom sledoval výsledek na obrazovce. Vražedné paprsky proměnily lodě Maahků v shluky plynů, ale také malá loď vepředu se otrásla pod nárazem.

„Kdybych neznal všechny typy imperiálních lodí," zamumlal velitel a první důstojník dořekl větu za něho. „Přisahal bych, že je to pozemská loď."

„Právě!" zvolal rozčileně plukovník a nervózně si prohrábl vlasy. „Podejte mi zrcátko, Broome. Musím se učesat."

První "důstojník na něj zíral s otevřenými ústy, měl dojem, že kapitán náhle zešlel. „Za pár vteřin se objevím před Velkým administrátorem. Můžete mi gratulovat, Broome," pokračoval plukovník.

„Já... já nerozumím, pane!" vykřikl zmatený Australan.

„Ale chlapče, copak stále nechápete, co jsme právě ulovili?" vykřikl Ben Rabbat. „Tohle je poslední stupeň ANDROTESTU III! Ta loď, na kterou všichni tak netrpělivě čekají, rozumíte?"

„ANDROTEST III, pane?" přeptal se pochybovačně Broom. „Ale já jsem myslel, že se má vrátit lineárním prostorem, ne přes transmitter."

„Správně, Broome," vesele souhlasil plukovník. „Velitel ANDROTESTU III měl určitě dobré důvody, aby si zvolil jinou cestu. Proto k nám míří bez obav. Velký administrátor bude zírat! Tak máte to zrcátko? Musím se dát do pořádku."

„Stále ještě nemáte žádné zprávy o ANDROTESTU m, Mercante?" zeptal

se Perry Rhodan se zřejmým znepokojením.

„Bohužel ne, pane," odpověděl solární maršál. „Mám-li však být upřímný, nechápu vaše znepokojení. Mise agentů přece nebyla časově omezena. Nevíme, kolik Času mohou potřebovat pro splnění úkolu."

„To vím," řekl zamyšleně Rhodan a listoval v kupě hlášení. „Ale znepokojuje mě ten útok Maahků, Mercante. Nepřipadá vám podezřelé, že k němu došlo právě v době, kdy očekáváme návrat ALTAIE?"

„I kdyby se Maahkové dostali na stopu našim agentům nebo ANDROTESTU III, stejně v tom nevidím souvislost, pane," namítl Mercant. „Uvažte, že zcela zřejmě jde pouze o klamný útok, který nás má zmást. Taková akce se nedá připravit přes noc. Je tedy pravděpodobné, že se plánovala už dost dlouho. Dosud ovšem nevíme, jaký má smysl, ale brzy se to jistě dovíme."

„Brzy," opakoval posměšně Rhodan. „Brzy může být pozdě, doufat jsem, že se to od vás dovím už teď."

„Galaktická rozvědka dosud neumí dělat zázraky, pane," ohradil se dotčeně její šéf.

„Omlouvám se, že jsem z vás tahal rozumy, Mercante," odpověděl s úsměvem Velký administrátor. „Můžete si za to sami, trochu jste mě rozmazlili svými výkony a tak mě napadlo, jestli si něco nenecháváte pro sebe."

„Ty to snad nikdy nepochopíš, barbare," řekl posměšně Atlan od tiskárny pozitroniky, která stále chrlila další propočty.

„Co tím myslíš;Arkonidane?" zeptal se nevrle Rhodan.

Atlan utrl pásku z tiskárny a položil ji na stůl před Rhodana. „Kolikrát ti mám

opakovat, že Maahkové jsou první rasou, které by ses měl bát. Mercant za to nemůže, že tajné služby Maahků Jednají pouze na základě zcela chladné logiky nijak neovlivněné byť jen náznaky citů. A to vy, lidé, neumíte.

Kolikrát jsem byl. svědkem, že vás cit strhne k nepředloženému jednání, Maahkům se to stát nemůže. Mají výhodu a Mercant to nezmění.

„Meč se Častým používáním otupí, Arkonidané," pronesl Rhodan se shovívavým úsměvem. „Raději mi prozrad', co jsi vydoloval z pozitroniky."

„Zajímal jsem se o problém, který ti také není cizí," ochotně odpověděl Atlan. „Nathan to už propočítal, já jsem si jen ověřoval výsledky."

„Myslíš otázku Mistrů ostrovů?" Rhodanův zájem viditelně vzrostl.

„Ano. Vyšel jsem z předpokladu, že Maahkové nemohli v tak krátkém čase, myslím těch deset tisíc let, vybudovat celý řetěz slunečních transmitterů, který obklopuje Andromedu, zvláště' vezmeme-li v úvahu, že opustili Galaxii po totální porážce. Vždyť uniklo pouze několik menších lodí."

„To znamená, že jde o jinou rasu?" zeptal se napjatě Rhodan.

Atlan přikývl. „A musí se jednat o velmi, velmi starou rasu, Perry. Všechno nasvědčuje tomu, že v průběhu desetitisíců let už degenerovala," rozvinul své závěry Arkonidan.

„Jak jsi přišel na tohle?" podivil se Perry.

„Jinak by neměli zapotřebí nasazovat Maahky jako podřízenou rasu."

„To je jasné, Allane," řekl Mercant. „Děsí mě však závěr, který z toho plyne. Mohlo by to znamenat, že Mistři jsou silnější než my a Maahkové dohromady, když dokáží nasazovat bojovné Maahky jako pouhé poskoky." Na Rhodanovo tváři pohrával neurčitý úsměv, ale jeho pohled byl strnule upřen do prázdna, jako by pozoroval něco ve vzdálené budoucnosti.

Mercant řekl jednu velmi důležitou věc, Atlane," pronesl Rhodan po dlouhé odmlce. „Měli bychom to vzít v úvahu a pro budoucnost s tím počítat.

Vyjádlil se však nepřesně. Mistři ostrovů nejsou silnější než my a Maahkové dohromady, nýbrž jsou silnější než my a Maahkové, dokud stojíme proti sobě. Co když však své síly spojíme?"

Atlan smrtelně zbledl a vykřikl: „Nikdy!"

„Mám obavu, že Maahkové jsou stejně nesmiřitelní jako ty, Atlane," řekl smutně Rhodan. „Ale krev a zkáza už často donutily nepřátele ke smíru."

Atlan zřejmě chtěl protestovat, ale přerušil je bzučák interkomu.

„Přes hyperkom se s námi spojil CORTEZ, pane," hlásil službu konající důstojník z ústředny hyperkomu. „Máme ho přepojit na váš interkom?"

„Počkejte okamžik," požádal Rhodan a obrátil se na Atlana. „Viš, kde je teď CORTEZ a kdo mu velí?"

Atlan jen pokrčil rameny, ale Mercant to věděl. „CORTEZ je nejnovější supertěžká válečná loď, velí jí plukovník Ben Rabbat a nyní by měla být ve svazku, chránícím transmitter v soustavě Twin. S Rabbatem jsem byl ve spojení v souvislosti s problémem Quinty."

„Už si vzpomínám. Rabbat je dosti výstřední, ale doufám, že neobtěžuje s nějakou prkotinou," řekl Perry svým společníkům a potom zapnul interkom.

„Přepojte mi ten hovor!"

Netrvalo snad ani vteřinu a na, obrazovce se objevil Ben Rabbat. Plukovník sedel jako vítězný vojevůdce, který se předvádí před kamerami.

„Tady Rhodan, můžete mluvit, plukovníku, ale doufám, že mi nechcete sdělit, že vám došla pomáda na vlasy?"

Ben Rabbat viditelně zalpal po dechu, ale Rhodan pokračoval v podobném duchu. „Aha, už rozumím, nefunguje vzduchotechnika."

„Pane!" našel konečně slova plukovník. „Máme tu ANDROTEST ffl."

„Cože?" vykřikl Rhodan a teď zalpal po dechu pro změnu on.

„ANDROTEST lil? Podejte hlášení, plukovníku! Ale jen k věci, prosím!"

Ben Rabbat se tentokrát vyjádřil vskutku telegraficky. Rhodan ho vyslechl s nehybným obličejem, jen kapky potu na čele prozrazovaly jeho napětí.

„Máte spojení s plukovníkem Kotranovem?“ zeptal se Velký administrátor, když Ben Rabbat skončil.

„Ano, pane. Mám vám oznámit, že je všechno v pořádku. Hyperkom na ANDROTESTU IJ byl poškozen, jinak by se vám plukovník ohlásil sám.“

„Děkuji vám, plukovníku. Kde právě jste?“

„Vytáhl jsem ANDROTEST III z bojové linie a směřujeme s ním ke Quintě, předpokládal jsem, že vás tam nalezneme.“

„Výborně Je ANDROTEST m schopen samostatného letu?“

„Je zcela provozuschopný, pane.“

„Tlumočte plukovníkovi Kotranovovi můj rozkaz, aby přistál na ústředním kosmodromu Quinty. Vy se vraťte ke svazku. Vaše palebná síla tam jistě znatelně chybí,“ řekl Rhodan a přerušil spojení dřív, než roztrpčený Ben Rabbat mohl cokoliv namítnout.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Rhodan Atlana a Mercanta.

Atlan byl bledý a rty se mu chvěly, když odpovídal: „ANDROTEST m se vrátil přes transmitter spolu s flotilou Maahků. To byla cesta peklem!“

„Nesud'me předem!“ varoval Rhodan. „Kotranov patří k nejlepším velitelům loďstva. Samozřejmě však musíme provést všechny nezbytné zkoušky identity, Mercante!“

„Provedu, pane!“ řekl náčelník tajných služeb a ještě netušil, že tentokrát nebudou k ničemu.

Solární maršál Julián Tiffior chvíli váhal, než oslovil Rhodana, který byl zřejmě plně zaujat tím, co vidě! na obrazovce.

„Tiffe! Máte něco nového?“ zareagoval okamžitě Rhodan a usmál se. Ten vynucený úsměv však nemohl zakrýt Rhodanovu nervozitu.

„Útok na soustavu Twin je zastaven, pane,“ hlásil maršál. „Nové lodě řízené roboty se neobjevují a ty, které pronikly do soustavy, budou zničeny v několika minutách.“

Rhodan zůstal stát beze slova. Zdánlivě dobrá zpráva v sobě obsahovala nepochopitelnou hrozbu, něco tu nehrálo. Nakonec se ujal slova Atlan.

„Také o tom přemýšlíš, Perry? Maahkové vždy jednají přísně logicky, když teď útok zastavili, znamená to, že svého cíle dosáhli. Je to tak?“

„Atlan mě brzy nakazí svou podezíravostí, pane,“ poznamenal Mercant.

„To by měl, máte to v úvazku, Mercante,“ řekl Rhodan. „A co vy, Tiffe, co si o tom myslíte?“

„Souhlasím s Allanem, pane. Ten útok musel mít nějaký účel, myslím si však, že účelem mohlo být i zjištění síly naší obrany.“

„Jsem přesvědčen, že Maahkové vědí přesně, jak silnou flotilu máme v soustavě Twin,“ namítl Atlan. „Mohou získávat údaje o přesunech z transmitterů právě tak, jak to děláme my.“

„Zní to přesvědčivě,“ připustil Rhodan. „Nařídím stav pohotovosti v celém

lod'stvu, musíme být maximálně bdělí, víc zatím dělat nemůžeme."

Atlan se mračil, ale neřekl nic. Bylo zbytečné dlouze diskutovat o vágních podezřenech, která ostatní nesdíleli.

Mezitím RASPUTIN přistál a nejmocnější muži Impéria opustili loď. Vstříc jim přicházela skupina lidí v Čele s plukovníkem Kotranovem.

Plukovník se předpisově ohlásil Rhodanovi: „Velitel Kotranov hlásí, že loď ANDROTEST III se vrátila po úspěšném splnění úkolu, pane,"

Rhodan ještě ani nestačil poděkovat, když mu do řeči skočil Atlan: „Proč jste použil k návratu transponderu na Hororu, plukovníku? To přece nebylo v plánu, že?"

„Allane!" zarazil ho Rhodan. „Na otázky bude čas později."

„Přesto bych na tu otázku rád odpověděl hned, pane," prohlásil zlostně plukovník a Rhodanovi nezbylo, než souhlasit. „Kdybychom se nevrátili transponderem, čekali byste na nás do soudného dne, pane. Maahkové totiž měli tu drzost, že nám zničili třetí stupeň ANDROTESTU ÚI."

„Omluvte mé rozčilení, plukovníku. Jednal jste samozřejmě správně a váš výkon si zaslouží nejvyššího uznání," smířlivě uzavřel rozhovor Atlan.

Rhodan rychle podal Kotranovovi ruku a aby ukončil tu trapnou scénu prohlásil:

„Tak vás vítám doma, nebo aspoň mezi svými, plukovníku. A nedivte se, prosím, že jsem nařídil karanténu pro všechny muže z ANDROTESTU III. Doba je krajně napjatá a my musíme být spíš přehnaně opatrní, než lehkomyšní."

„Rozumím, pane," řekl Kotranov, i když se ho tato zpráva zřejmě dotkla.

„Mohli bychom být humanoidy s mozky Maahků..."

„Vy, nebo ti, které jste sem dopravili," upřesnil Mercant.

Kotranov ještě rádiem dával pokyny posádce, která zatím neopustila ANDROTEST III když se objevili dva nákladní kluzáky s označením Spáče Dragons, názvem elitní jednotky imperiálního loď'stva, přímo podřízené veliteli tajných služeb. Následoval je sanitní kluzák, který navzdory běžnému označení také patřil tajným službám.

Vrata výstupní komory se otevřela a objevil se v nich major Ez Hattering, křikl několik rozkazů dovnitř lodi a potom ustoupil stranou. Také Rhodan sledoval, jak lidé vystupují na rampu. Jeho obličej se proměnil v neproniknutelnou masku.

Jako první vystoupil drobný Černovlasý poručík Son-Hao a oběma rukama zdravil přítomné. V příštím okamžiku však rampu obklíčil kordon vojáků elitní jednotky Kosmických dragounů v plné zbroji. Son-Hao zaváhal, vzápětí však opět vykročil.

„Vyčítám si to ti lidé nasazovali Život každou minutu po celou dobu akce,

a teď je odvádějí jako malomocné," pošeptal Rhodan Mercantovi.
„Jsou to vojáci," řekl tvrdě maršál. „Navíc jsou vynikající odborníci. Určitě chápou, že se musíme pojistit."
Zatím vycházeli další. Harpera podpíral zdravotník, Arcus a Hegha Šli o holích, Sörlunda nesli na nosítkách. Major se na nosítkách posadil a salutoval.
„Pane! Komando hlásí návrat po úspěšném splnění úkolu," řekl.
Také Rhodan zvedl ruku ke štítku. „Děkuji, majore Sörlunde! Jsem rád, že vás opět vidím. Doufám, že omluvíte nutná bezpečnostní opatření, kterým vás neradi vystavujeme. Za současné situace jsou bohužel nutná. Nic to nemění na tom, že vás a vaše lidi srdečně vítáme."
Potom Velký administrátor přistoupil k majorovi a pevně mu stiskl ruku. Mercant, Tiffior a Atlan následovali jeho příkladu. Atlan to však udělal s kamennou tváří, postrádající sebemenší náznak srdečnosti. Potom Mercant pokynul a ranění byli naloženi do sanitního kluzáku.
„Myslím, že budete potřebovat ještě trochu času, než se zotavíte," řekl Rhodan Sörlundovi na rozloučenou. „Zatím jste především pacienti. Uvidíme se později."
„Děkuji, pane," odpověděl major. „Jsme vám kdykoliv k dispozici."
„Snad byste mohl říci doktorům, pane, že by nám neuškodila kapka whisky," vmísil se do hovoru Hegha s ironickým úsměvem. „My totiž nejsme žádní roboti, potažení lidskou kůží, jak si patrně myslí lord admirál Atlan."
„Vezměte to v úvahu, doktore, ale nepřehánějte to, rádi bychom s nimi ještě mluvili," řekl s úsměvem Rhodan, zatímco Atlan něco výhružně mumlal. Znělo to jako „Však ještě uvidíme!"
Po odletu sanitního kluzáku Rhodan ještě krátce promluvil k posádce AN-DROTESTU III a opět se jim omluvil za nutná bezpečnostní opatření.
„Jsi přehnaně sentimentální, barbare," zavrčel Atlan, když kluzáky odvezly posádku. „Za nutná opatření není třeba se omlouvat."
„Ale nutná opatření nemusíme dělat rádi," kontroval Rhodan.
„Rozhodně se postarám, aby všech pět agentů bylo důkladně proklepnuto," prohlásil Mercant.
„Atlan vás opravdu nakazil," povzdechl si Rhodan. „No co, musí to být."
„Pokud budou v pořádku, rád se jim omluvím," řekl suše Mercant. „Ale předtím je pěkně vyždímám. Mě Maahkové nezaskočí."

Profesor Kellin March byl obr s vysokým čelem a vodově modrýma očima. Jeho opálení prozrazovalo, že rozhodně nevysedávájen na klinice. Nikdo by nehádal, že je zároveň plukovníkem galaktické kontrarozvědky. Allan D. Mercant to věděl.
„Posad'ťe se. Maření, a referujte," řekl maršál.

„Pečlivě jsem je vyšetřil," oznámil profesor. „Nejsou to roboti ani androidi, jsou to lidé Mají všechna zvláštní znamení, která jsme zaregistrovali před jejich odletem. Psychologické testy potvrzují, že jsou totožní s vyslanými." Mercantovi se viditelně ulevilo. „Lze tedy uzavřít, že jsou v pořádku." „V podstatě ano, jenže..." profesor se odmlčel.

„Tak co se vám nelíbí?" naléhal marsal.

„Někdy se mi zdá, že své vyčerpání přehánějí," řekl lékař.

„Nerozumím vám, Marchi," přiznal zmatený Mercant. „Je přece samozřejmé, že po všech těch prožitcích u Maahkú, po útěku a zraněních musí být vyčerpáni. Ostatně jim možná zbývá jen týden života, vždyť mají Medúzin mor v nejvyšším stadiu!"

„A v tom je právě problém, pane. Jsou zdravější, než by byl normální zdravý člověk, kdyby přestál všechno to, co oni," vysvětlil March.

„Ale Marchi," zvolal zlostně Mercant, „vy přece víte lépe než já, že u Medúzina moru prakticky nejsou žádné příznaky. Nemocný působí zcela zdravě. Doufám, že jste se jim o jejich nemoci nezmínil?"

„Jistě, že ne, pane!" prohlásil profesor, ale po chvilkovém zaváhání dodal:

„Ale uvažuji o tom."

„Zakazuji vám to!" zvolal pobouřeně Mercant. „Je dost zlé, že jsme jim vymazali z paměti vzpomínku na nemoc, když jsme je nasazovali do akce. Nikdo teď nemá právo jim ještě ztrpčovat poslední dny! Ne, Marchi, to nemohu připustit. A už o tom nechci slyšet, rozumíte?"

„Ano, pane," odpověděl stručně profesor. Nic jiného mu také nezbývalo. Mercant se uklidnil a pokračoval již jiným tónem; „Ti lidé samozřejmě zůstanou ve vaší péči a budete zvlášť pečlivě zaznamenávat veškeré fyziologické a psychologické změny po výsledcích, ale musíte si dávat pozor, aby ve vás viděli pouze lékaře, nikoliv Špicla. Vycházejte jim co nejvíce vstříc, při mých návštěvách se ke mne naopak chovejte co nejméně. Jste lékař, kterému je každé vyrušování jeho pacientů proti mysli!"

„Tohle pro mě určitě nebude těžké, pane," odpověděl s úsměvem lékař.

„Nezapomínejte, že opravdu jsem lékař a žádné mnohohodinové výsledky skutečně nepřipustím."

„Výborně, pak jsme zajedno," ujistil ho maršál. „Za půl hodiny chce s agenty promluvit Velký administrátor. Pokud vím, pndělil jste každému samostatný pokoj, že?"

„Ano, ačkoliv si to nepřáli, pane." „Dobrá, děkuji za vaši zprávu," rozloučil se maršál. Chvilí nehnuto seděl a přemýšlel a potom zavolał pobočnika:

„Postarejte se, aby na mě John Marshall čekal za půl hodiny u bloku C!"

Z kluzáku vystoupil hubený, nenápadný muž s tuctovým obličejem a pospíchal ke skupině, která ho očekávala. Perry Rhodan se na něj přátelsky

usmál, věděl lépe než kdo jiný, co se skrývá pod tím nenápadným zevnějškem.

John Marshall byl velitelem sboru mutantů v hodnosti generála, jeho telepatické schopnosti byly zcela mimořádné, ale nikdo to nepoznal, dokud nepohlédl zblízka do jeho očí.

„Omlouvám se,“ volal Marshall už z dálky. „Můj SpaceJet měl poruchu a já musel přeseďlat na jiného koně.“

„Já jsem ten jeho SpaceJet viděl,“ řekl posměšně Atlan. „Je to šrot. Vůbec nechápu, jak takový krám dosud prochází povinnými kontrolami.“

„Snad bychom mohli Jít, máme už zpoždění,“ řekl netrpělivě Mercant.

„Máte pravdu, Mercante. Nejdříve si poslechneme Heghu.“

„Heghu?“ užasl Mercant. „Ale to je jen seržant, pane. Rozhodně nemá takový přehled jako major Sörlund, pane.“

„Ale právě Hegha je velice nervózní, Mercante,“ upozornil ho Rhodan. „A právě nervózní lidé nejspíš prozradí, co skrývají, pokud něco skrývají.“

Za chvíli je už profesor March zavedl do Heghova pokoje.

„Návštěva, seržante,“ křikl do dveří a směrem k Rhodanovi dodal: „Pane, žádám vás, abyste pacienta nepřetěžovali. Jako lékař vám povolují nejvýš čtvrt hodiny. Musím na tom trvat, pane.“

„Dobře, doktore, ale nyní nás nechte o samotě, prosím.“

Hegha seděl v křesle a něco si četl. Když uviděl Rhodana, okamžitě vyskočil a šel mu vstříc, ačkoliv zřetelně napadal na levou nohu. Rhodan si s ním potřásl rukou, zatlačil ho zpátky do křesla a sám se posadil na židli.

„Nechceme vás dlouho zdržovat a tak snad bude nejlépe, když nám povíte, co na vás nejvíce zapůsobilo během celé akce,“ vybídl seržanta.

Hegha se zasmál. Jeho smích zněl nepřírozeně, ale Rhodan usoudil, že to způsobila nervozita, kterou seržant pocíťoval v přítomnosti tolika vysoce postavených osob.

„Pro mě byl daleko nejdůležitější návrat domů. Nedovedete si představit, pane, naše pocity, když jsme se znovu vynořili v soustavě Twin.“

„Ale ano, to si dovedu představit,“ prohodil Rhodan a nenápadně se podíval na Marshalla, který tu seděl s výrazem člověka, který se trochu nudí, ale je připraven to protřpět. Marshall sotva znatelně přikývl a Rhodan pokračoval:

„Ale jak se vám podařilo dostat k systému transponderů Alfa-Centra?“

„Bylo to snazší, než si asi myslíte,“ ochotně vysvětloval Hegha. „Zhmotnili jsme se uvnitř Hororu a když jsme se dostali do prostoru, byli jsme

Šokováni. ALTAI byl ze všech stran obklopen loděmi Maahkú, ale oni si nás vůbec nevšimli. Později jsme se dověděli, že náš člun považovali za

příliš malý, aby byl nebezpečný, a tak byli spíš zvědaví, co hodláme podniknout. Ale než jsme se stačili k něčemu rozhodnout, už nás uchopila

nějaká cizí síla a probrali jsme se až v soustavě tří modrých obrů, tedy v ústí

slunečního transmiteru v mlhovině Andro-Alfa, který jsme nazvali Alfa-Centra."

„Neposkytli nám čas, abychom se pořádně zorientovali," pokračoval Hegha.

„Vodící paprsek se nás skoro okamžitě chopil a vlekl nás na vzdálenost padesáti milionů kilometrů k vodíkovočpavkovometanové planetě. Přistáli jsme na velkém kosmodromu, kde nás už čekali."

Hegha umkl a vypadal velice vyčerpaně

„Děkuji, seržante, ponechme ostatní stranou," pospíšil si Rhodan. „Jen ještě jednu otázku: poznali Maahkové, že jste pozemští agenti?"

„Ze začátku vůbec ne, věřili naší historce," odpověděl Hegha.

„A jak se to dověděli?"

„Podařilo se nám předvést jim pěkné kouzlo, pane," řekl s cynickým úsměvem Hegha. „S pomocí našeho speciálního vybavení se nám podařilo uniknout a s jejich flotilou se dostat transmitterem

z Alfa-Centry na Horor. Úplně je to zaskočilo."

„A kdy Maahkové zpozorovali, kdo k nim vlastně přiletěl?" Zeptal se Mercant.

„Nejspíš okamžitě, ale byli tak překvapeni, že hned nezareagovali, pane," vykládal vzrušeně Hegha, na čele mu naskočily krupěje potu. „Jen proto se nám podařilo uniknout do lineárního prostoru, i když ALTAI byl zasažen."

„Pokoušeli se vás parapsychicky ovlivnit?" chtěl vědět Atlan.

Hegha jen pokrčil rameny. „Asi ano, pane, ale určitě to nevím. Před akcí nás operovali, takže jsem to nevnímал, i když se o to pokoušeli."

Rhodan se zvedl, poděkoval seržantovi a všichni opustili místnost.

„Tak co jste zjistil, Johne?" zeptal se Rhodan v chodbě.

„Ta operace mi brání zjistit, zda mluví pravdu," řekl omluvně Marshall.

„Zaznamenával jsem jen fyzické projevy. Určitě je to člověk a je totožný s Heghou před nasazením do akce."

„Tak co ty na to, Atlane?" zeptal se vítězoslavně Rhodan.

Starý skeptik se dlouho díval Perrymu přímo do očí, než odpověděl: „Nerad ti připomínám tragický osud tvého syna, ale musím. Přistupuješ k tomu stejně, to by mohlo znamenat úpadek lidstva..."

„Rozdíráš staré rány, ale tvá analogie kulhá!" ostře ho přerušil Rhodan.

„Můj syn se mi podobal víc, než je běžné, ale stejně to bylo přirozené a vždy se daly najít rozdílnosti, které dokazovaly, že já to nejsem. V tomhle případě jde o něco

jiného, přece není možné, aby pět agentů mělo dokonale dvojníky a navíc by byli k dispozici Maahkům ve chvíli, kdy se tam naši agenti objevili!"

„Je to naprosto vyloučeno!" zvolal pobouřeně Mercant.

„Takto jistě," připustil Atlan. „Třeba jsem přehnaně podezřívavý, ale opakují, sřeďte se Maahků! A teď mě omluvte."

„Tak počkej přece!" zvolal Rhodan. „Vždyť ti nic nevyčítáme!"

Atlan se otočil a smutně řekl: „To vím, ale co jsou moje instinktivní podezření proti faktům, kdo uvěří mě? Sám jsi říkal, že mě se používáním otupí. Je to tak, i když je to strašné. Přesto se nevzdávám a učiním vše, co je v mých silách, abych zabránil tragedii."

První kolo výslechů skončilo a Rhodan, Tifflor, Mercant a Marshall se sešli v provizorní Mercantově pracovně na Quintě, aby ho vyhodnotili. Poradu zahájil Rhodan; „Lékaři tajných služeb prokázali, že navrátilci jsou totožní s vyslanými agenty. Můžeme se tedy soustředit na informace, které agenti získali. Potvrdilo se, že Andromeda je ovládána rasou, se kterou jsme se dosud nesetkali, že Maahkové nejsou Mistry ostrovů, že jsou pouhým nástrojem v rukou skutečných vládců. Musíme domyslet, co z toho plyne. Nuže?"

„Například, že obrana soustavy Twin je druhořadá, pane," zareagoval na tuto výzvu Tifflor. „Víme, že Maahkové připravují invazi do naší galaxie. Mají ovšem v rukou transmitter na Hororu, který je od naší Galaxie vzdálen stejně jako Twin, dobytím soustavy Twin vlastně nic nezískají. Naproti tomu Kabalo, které leží v naší galaxii, má pro ně prvořadý význam. Jen odtud mohou úspěšně zaútočit na galaktocentrický transmitter. Závěr je nasnadě: nyní je ohroženo Kahalo, kdežto obrana soustavy Twin má jen taktický význam."

„S tun rozhodně nesouhlasím," protestoval Mercant. „Twin je pro nás klíčový, pokud chceme proniknout do Andromedy."

„Také jsem neříkal, že bychom měli soustavu Twin opustit," ohradil se Tifflor. „Pouze jsem poukázal na to, že těžiště bojů se přesune na Kabalo."

„Mám obavu, že všichni zapomínáme na něco podstatného," rozčíleně vpadl do diskuse Marshall. „Maahkové nám dosud diktují místa střetu a mám dojem, že jejich další útok se už uskutečnil. Kahalo však nepřepadli. Co se tedy stalo? To dosud nevíme."

„To jsem už slyšel, něco takového říkal Atlan," poznamenal Rhodan. / „A měl pravdu!" zvolal Marshall. „Ten nesmyslný útok určitě měl smysl!"

„Jistě. Ale vysvětlíte mi jaký!" vykřikl Rhodan.

Na tuto výzvu už nikdo odpovědět nedokázal.

7.

„Konečně nás nechali na pokoji, zvláště ten Arkonidan mi jde na nervy," prohlásil vztekle Hegha a odplivl si do vody. „Kdyby bylo po jeho, zavřeli by nás na doživotí."

Son-Hao přikývl. „Naštěstí se už neukázal po tom, co byl u tebe."

„Žádný div," řekl Hegha s cynickým úsměvem. „Pochopil, že ho nemohu ani cítit."

Son-Hao se posadil na balvan na břehu a zamýšleně poznamenal:

„Nepodceňuj ho, je vytrvalý a bude proti nám štvát i nadále."

„Ale neuspěje. Prošli jsme všemi testy a určitě jich bylo víc, než si vůbec uvědomujeme. Ten Mercant je všemi mastmi mazaný."

„Ale na nás nestačí," řekl Son-Hao a tiše se zasmál. „Jsme tak dokonalými kopiemi, že chvílemi pochybuji, zda jsem vůbec kdy zemřel."

„Maahkové rozhodně předčí Pozemšťany," navázal Hegha „Když pomyslím na to, že nás duplikátor stvořil z ničeho jen na základě záznamů z čidel..."

„A přece se v něčem musel zmýlit," skočil mu do řeči Son-Hao. „Cítím to od začátku, Chybí nám něco, co ti původní agenti měli."

Hegha náhlá poručíkova sklíčenost zaskočila, vzápětí však přiznal, že má stejný pocit. „To se nám může stát osudným," dodal.

„Stačí, když to Pozemšťané nepoznají, dokud nesplníme svůj úkol. Potom už nebudou mít čas se nám pomstít," ukončil optimisticky rozmluvu Son-Hao. „Teď se raději vrátíme."

Atlan letěl na Quartu sám, jeho SpaceJet byl plně automatizován, a ani nevěděl, proč vlastně mm do toho města psanců. Především chtěl jít z cesty Rhodanovi, to se ale dalo udělat mnoha způsoby, vedle toho však měl pocit, že mezi miliony inteligentních bytostí z Andromedy, vyhoštěných jako zločinci, by mohl získat cenné informace o Mistrech ostrovů. Neměl však plán, jak se k nim dostat. To vše musel teprve promyslet.

stejně daleku. O optické ochraně věděl od Rhodana. Vyděsilo ho však, když náhle zmizela, místo toho, aby se objevila v jeho těsné blízkosti. Než stačil zvážit význam tohoto nečekaného jevu, objevila se před ním rudá koule o průměru asi dvou metrů. Koule z ničeho, přesněji z čiré energie.

Allanovi připadala povědomá a horečnatě pátral v paměti, co mu připomíná. Potom si vzpomněl: neviděl ji, ale slyšel o ní od agentů, kteří se vrátili z Andromedy. Komunikační robot Mistrů ostrovů. Jak se ale mohl dostat do soustavy, obsazené Pozemšťany? Byl to šok. V příštím okamžiku zažil další a mnohem horší. Rudá koule se dala do pohybu a vlekla ho s sebou. Vznese se asi metr nad povrch planety a byl vlečen k neznámému cíli. Atlan věděl, že to může být zase jen klam. Zkoumat to však nebyl čas. Zamířil...

Robot byl rychlejší. Zbraň v jeho ruce sebou sama od sebe trhla a on dostal elektrickou ránu. Ruka mu bezvládně klesla a zbraň z ní vypadla. Atlan byl uchopen jakýmsi vírem, který jím prudce mrštil proti nějaké zdi a raději zavřel oči. Když je opět otevřel, byl v nějaké kleci zvonovitého tvaru vytvořené třpytivým energetickým polem. Rudě svítící koule zmizela. Potom ztratil vědomí

Pohled na hodinky Atlana ujistil, že nebyl v bezvědomí déle než hodinu, byl však někde úplně jinde. Ležel na podlaze místnosti s kovovými stěnami bez oken a dveří. Chvilí trvalo než pochopil, co to je. Potom poznal, že je to konec!

Byl to konvertor, atomární popraviště nebo také spalovna. Při tom zjištění Allana překvapilo pouze to, že je dosud naživu. Chtěli ho potrápit čekáním na smrt? Teplota v konvertoru však znatelně stoupala a Atlan si byl jist, že jeho trápení dlouho trvat nebude. Než se však stačil připravit na smrt, jedna stěna se rozžhavila, ze spáry v ní vyšlehl plamen a propálil díru v protější stěně. Vzápětí se rozžhavená stěna zbourala dovnitř konvertoru a Atlan uskočil.

Ve vzniklém otvoru se zjevil jakýsi obr a dunivým hlasem oznámil: „Je tady, pane. Díky Bohu!”

V příští vteřině si Atlan potřásl rukama s Kasomem a Rhodanem.

„Jak jsi mohl být tak lehkomyšlný?” vyčetl mu Rhodan. „Sotva přišlo hlášení z Quarty, začali jsme tě hledat, ale nebyť Kasoma, přišli bychom pozdě. Mysleli, že ho omráčili elektrickým výbojem jako tebe, ale on se sem jen nechal dopravit, pak bohužel zničil tu kouli, co se ho zmocnila, a začal pátrat.”

Atlan potom oba informoval o svých zkušenostech z Bigtownu.

„Rozhodně se budeme muset podívat na Bigtown zblízka, Mistři ostrovů tu zřejmě mají i jiné hlídače, než Rudou trojku,” řekl zamyšleně Rhodan. „Ale jak jsi se mohl ty, který nás stále varuješ před Maahky, vydat sám a právě sem.”

„Doufal jsem, že tu najdu důkaz pro svá podezření,” řekl omluvně Atlan.

Duplikátor, sice značně poškozený, jím ležel na dosah ruky. Za této situace si ho však nikdo nevšímal.